

Adventes Vēstis

2014. gada decembris, #12 (226)

Vienoti Krištus
cerībā

TĒMA:
IZPRATNE
PAR DEBESU
SVĒTNĪCU

VESELĪBAS
PASĀKUMI
VENTSPILĪ UN
MADONĀ

LABDARĪBAS
AKCIJA BAUS-
KAS DRAUDZĒ

JAUNIEŠU
KALPOŠANA
ŠAJĀ GADĀ

“SLIEKŠŅIEM
UN GRIESTIEM”
10 GADI

Latvijas ziņas	4
Ārzemju ziņas	7
Tēma	8
Vārds mācītājam	12
Intervija	14
Lasītāju pārdomas	17
Veselība	18
Jaunieši	20
Bērniem	22

Jauno gadu sagaidot

Sagaidot Jauno gadu, mums ir vēlme pārskatīt visu, kas noticis, izvērtēt, kas no iecerētā īstenojies un piepildījies, kādi ir ieguvumi un varbūt arī zaudējumi. Vispirms prātā nāk lielāki gada notikumi – kristības, bērnu dzimšana, tuvinieka aiziešana no šīs pasaules, jubilejas pasākumi un sasniegumi. Bet, ja tā ļoti padomā, īstās uzvaras gūtas un bieži vien svarīgāki notikumi risinājušies ikdienā dažādās situācijās un apstākļos.

„Kas vismazākajās lietās uzticams, tas arī lielās lietās ir uzticams” (Lk. 16:10)

Es kā mamma dzīvoju līdz un priecājos līdz savai trīs dēlu sasniegumiem mācībā, mūzikā un mākslā. Bet visvairāk vēlos, lai viņu uzvaras ir garīgajā sfērā, attiecībās un viņu sirdī. Priecājos par ikviena draudzes bērna veiksmēm, talantiem, enerģiju un prieku, ko viņi dod mums, pārējiem.

Kā draudzes locekle es no sirds priecājos par mūsu cilvēku sasniegumiem, tāpēc šajā numurā uzzināsi, kādas sajūtas bija grupas „Sliekšņi un griesti” mūziķiem pēc jubilejas koncerta.

Pateicos visiem, kas šajā gadā pašreizējā kalpojuši gan draudzēs, gan ārpus tām dažādos pasākumos, lai nestu Dieva gaismu pēc iespējas vairākiem. Un arī priecājos, ka par šiem notikumiem mums ir bijusi iespēja lasīt šī žurnāla lappusēs.

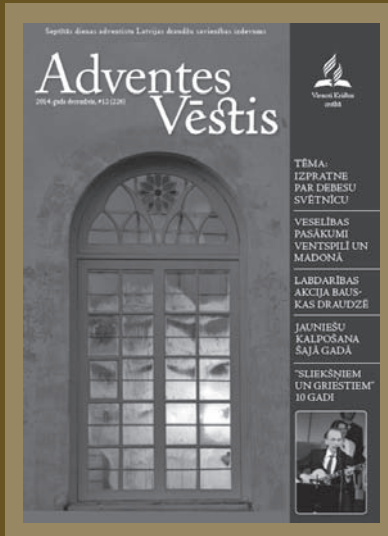
Mēs esam draugi Kristū. Lai šī draudzība kļūst sirsnīgāka, patiesāka un dziļāka! Esam „krietni cits pret citu un žēlsirdīgi, piedodiet viens otram, kā Dievs Kristū ir piedevījums.” (Efez. 4:32)

*Tatjana Tomsone
AV galvenā redaktore*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 800 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Redakcija:
Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Ģirts ROZNERIS
Jana KUZMENKOVA
Juris KARČEVSKIS
Māris DEBNERS
Mārite LIPSKA
Valda REĶE
Viktors GEIDE

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība

Vāka foto:
Ralfs Kokins

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Vilnis Latgalis
Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps

Dievs, kurš glābj

Mateja evaņģēlijs 1:20-23

...redzi, Kunga eņģelis viņam parādījās sapnī un sacīja: „Jāzēp, Dāvida dēls, nebīsties ņemt pie sevis Mariju, savu sievu; tas, kas viņā ieņemts, ir no Svētā Gara. Viņa dzemdēs Dēlu, un tu nosauksi viņu vārdā Jēzus, jo viņš izglābs savu tautu no grēkiem. Bet tas viss ir noticis, lai piepildītos, ko Kungs caur pravieti ir runājis: “Redzi, jaunava taps grūta un dzemdēs Dēlu, un viņu sauks vārdā Immānū - Ēls, tulkojumā: Dievs ir ar mums.” (Bībele jaunā tulkojumā)

Betlēmē dzimušajam bērnam patiešām tika dots vārds Jēzus. Vārds Jēzus nozīmē – Dievs glābj! Uzreiz pēc grēkā krišanas Dievs atklāja Ādamam un Ievai, ka dievišķā mīlestība, kuru viņi bija iepazīnuši, viņus neatstās un nepametīs, bet viņi tagad to iepazīs citos apstākļos un jaunā veidā. Dievs atklāja, ka būs smaga cīņa, uz dzīvību un nāvi, lai glābtu cilvēkus no grēka deģenerējošās ietekmes un bojāejas. Jo Viņš ir Dievs ar mums, Dievs, kurš nepamet nelaimē, Dievs, kurš glābj pilnīgi bezcerīgās un drosmi atņemtošās situācijās. Tādu Dievs sevi atklāja Jēzū Kristū!

Lasīju reiz kādas pārdomas par Dievu – mūsu Glābēju. Ja mūsu lielākā vajadzība būtu glābšana no ekonomiskām krīzēm un finanšu kraha, Viņš sūtītu Universa labāko finanšu ekspertu. Ja mūsu lielākā vajadzība būtu glābšana no kariem un militāriem konfliktiem, Viņš sūtītu labāko karavadoni un militāro ekspertu. Ja mūsu lielākā vajadzība būtu glābšana no savstarpējiem strīdiem, nesaskaņām un stresa, Viņš sūtītu labāko psihologu un diplomātu. Bet mūsu vislielākā vajadzība ir glābšana no grēka un grēka algas – nāves, tāpēc Dievs sūtīja savu Dēlu un deva Viņam vārdu Jēzus. Šis vārds ir kļuvis par kristīgās ticības pamatu. Jēzus vārdā mēs vērsamies pie Dieva lūgšanā, Jēzus vārdā mēs saņemam grēku piedošanu, Jēzus vārdā mēs tiekam kristīti un Jēzus vārdā saņemam atbrīvošanu un dziedināšanu. Patiešām nav svarīgāka vārda par Jēzus vārdu!

Eņģelis atklāja Jāzepam dievišķo glābšanas plānu: “...un tu nosauksi viņu vārdā Jēzus, jo Viņš izglābs savu tautu no grēkiem.” Tas ir tieši tas, ko mēs paši nekādā veidā nespējam izdarīt. Dāvids rakstīja: “Viņš piedod visus tavus grēkus un dziedē visas tavas vainas.” Tā taču joprojām ir mūsu lielākā vajadzība! Labā vēsts ir tā, ka mēs ikviens esam Dieva glābšanas plāna sastāvdaļa. Imanuēls ir Dievs ar tevi un mani vakar, šodien un mūžīgi. Tikai pateicoties Jēzum, mums ir cerība. Tikai pateicoties Jēzum, mēs varam tuvojties Dievam, tikai pateicoties Jēzum, mēs varam piedzīvot uzvaru pār grēku un sākt jaunu, pilnīgi citu un daudz daudz labāku dzīvi jau šodien!

Vai var būt kāda labāka vēsts par šo?

Gaidāmie pasākumi

19. decembris

Kamerkoris *Cantamus* aicina uz Ziemassvētku labdarības koncertu “Cerības gaismā” *Ave Sol* koncertzālē pl. 19:00.

20. decembris

Signiture Sound Quartet Latvia aicina uz Ziemassvētku labdarības koncertu Salacgrīvas vidusskolas zālē Pērnavas ielā 31 pl. 14:00.

21. decembris

Latvijas Kristīgajā radio skanēs dievkalpojuma ieraksts no adventistu Valmieras draudzes. Pl. 10:00.

3. janvāris

Lūgšanu un gavēņa diena.

7.-17. janvāris

Desmit lūgšanu dienas “Gara auglis manā dzīvē”.

25. janvāris

Mācītāju sievu sanāksme Rīgā Baznīcas 12a.

Jaunāko veidots dievkalpojums

29. novembra dievkalpojums Talsu draudzē bija ļoti īpašs. Šoreiz kalpoja draudzes jaunieši kopā ar bērniem, pienesot Dievam slavu un pateicību gan dziesmās, gan vārdos. Draudze var lepoties ar kuplu bērnu pulciņu, kas vienmēr aktīvi iesaistās un ir gatavi mācīties un pilnveidoties. Tā bija jauka iespēja jaunākajiem parādīt tās dāvanas, kuras Dievs katram sarūpējis. Varējām pārliecināties par to, cik dedzīgi bērni ir gatavojušies un cik atbildīgi kalpo katrs ar sev uzticēto uzdevumu. Tas sniedza prieku ne tikai pašiem bērniem, bet arī viņu vecākiem, skolotājiem, visiem klātesošajiem un pavisam noteikti arī mūsu Debesu Tēvam.

Nobeigumā jauniešu vadītājs ar svētrunu sniedza stiprinājumu katra ticībai, liekot apzināties, cik īpašs un svarīgs ir bērības laiks un cik lielas vērtības mēs visi esam Dieva acīs. Lai izdodas mums katru dienu to atcerēties!

*Agnese Višņevska
Talsos*

Latvijas Republikas proklamēšanas 96. gadadienas dievkalpojums Ventspilī

Pirms svētkiem parasti tiekamies, Ventspils kristīgo draudžu mācītāji, lai pārrunātu par svētku dievkalpojumu. Šādā tikšanas reizē tika izteikts lūgums – vai šogad to nevarētu sarīkot mūsu jaunajā dievnāmā? Tā īpaši – pateicības dievkalpojumu un pēc tam vēl kopīgu svētku mielastu. Jāpiebilst, ka jau daudzus gadus mēs, kristīgo draudžu mācītāji, tiekamies un pārrunājam, un arī realizējam pasākumus, kas ir vajadzīgi Ventspils pilsētai, tās iedzīvotājiem. Tā tika izveidotas kapelas slimnīcā un pansionātā ar pašvaldības apmaksātu kapelānu. Tagad notiek šajās kapelās regulāri dievkalpojumi katru nedēļu, kuros kalpo visu draudžu mācītāji, arī adventisti. Piecus gadus pirms pilsētas svētkiem noskaņojam cilvēkus garīgām pārdomām. Tika rīkots pilsētas laukumā Bībeles lasīšanas maratons dienas garumā. Katru gadu mācītāji izvēlējās tekstus, ko lasīt. Kādā gadā sakārtoju tematisku lasījumu par Kristu – pirmā daļa – pravietojumi Vecajā Derībā un papildījums Kristus dzīvē evaņģēlijos. Otrā daļā Kristus dzīve hronoloģiski visos evaņģēlijos. Bez tam mācītāji organizēja Ventspils iestāžu vadītājiem lūgšanu brokastis. Katru gadu notika starpkonfesionālie svētku dievkalpojumi.

Draudze bija atsaucīga, un tā 18. novembra rītā uz mūsu dievnamu plūda cilvēku straume, kopā pulcējot brāļus un māsas no visām kristīgām draudzēm: gan katoļu, gan luterāņu, gan baptistu, gan pareizticīgo, gan Jaunās paaudzes. Skanēja dziesmas, svētruna – Visaugstākā patvērumā –, mācītāju aizlūgšanas par pasauli, valsti, pilsētu, par mieru un sadraudzību. Pēc dievkalpojuma blakus telpās pie tējas glāzes un saimnieču sarūpētiem cienastiem varējām iepazīties un sadraudzēties ar citiem kristiešiem. Nākošajā sabatā mūsu dievnāmā jau bija apmeklētājas, kas atsaucās uz patīkamo svētku dievkalpojumu.

Ojārs Incenbergs

Pāri šīs zemes rūpēm un raizēm

23. novembrī Tukuma kultūras namā muzicēja Adventistu baznīcas Tukuma draudzes mākslinieki. Draudze tradicionāli rīko koncertu Latvijai nozīmīgu svētku laikā. Īsu brīdi pirms Adventes – Dieva Dēla dzimšanas dienas gaidīšanas laika.

Adventistu koncerti arī pie mums, Tukumā, allaž kupli apmeklēti. Muzicētāji – pārsvarā jauni ļaudis, kuri mācījušies mūzikas augstskolās. Arī svētdien kultūras nama zālē bija piepildīta. Draudzei piederīgie dievkalpojumu baznīcā un arī koncertus apmeklē kopā ar bērniem. Gadās, ka reizēm mazuļi koncerta laikā pagražojas. Mammās, tēti savus lolojumus nomierina. Un zālē klātesošie to

uzņem ar sapratni. Dieva ceļi ģimenē, vēlāk dzīvē droši ejami, ja tos jau kopš mazotnes roku rokā bērni kopā ar vecākiem iet. Un tā zālē koncertu noklausījās mammās, tēti, bērni un mazbērni. Diriģenta Mārtiņa Subatoviča diriģētā kora (koncertmeistare Dina Liepiņa) un *a capella* ansambļa no Rīgas Ingas Akmenes vadībā dziedāto dziesmu starplaikos ticīgie aicināja lūgt Dievu. Lūgt par mūsu valsti Latviju, par brīvību, kas mums dota un jānosargā. Draudzes locekļi mums visiem – tukumniekiem, novadniekiem, tuviem, tāliem ļaudīm visā pasaulē – novēlēja ne tikai svētkos, bet katru dienu būt kopā ar Dievu. Un viens otram tikai labu darīt. Tukuma draudzes mācītājs Andrejs Zilgalvis visiem klātesošajiem aicināja sagaidīt vislielāko brīnumu – Dieva Dēla Jēzus Kristus piedzimšanu, kā arī lūgt, pielūgt Visaugstāko savās mājās un savās sirdīs.

Jānis Vītols, publicēts „Neatkarīgajā Tukuma ziņās”

Alfa kurss Daugavpilī

Mūsdienu pasaulē, kas pārpildīta ar visāda veida izklaidēm, jāatrod sevišķi neordināras metodes, lai Evāņģēlijs sasniegtu cilvēkus. Tieši šā iemesla dēļ nolēmām organizēt Daugavpilī pirmo mūsu pieredzē Alfa kursu, iknedēļu tikšanās ciklu, kas cilvēkus atraktīvā un praktiskā formā iepazīstina ar kristīgās ticības pamatiem. Nodarbību cikls sācies septembrī un noslēdzies novembra beigās.

Pirmais, kas jāpiemin, ir nodarbību formāts. Tikšanās sākās ar kopīgām sarunām pie mielastu galdiem. Mums bija klāti divi galdi, pie katra galda pulcējās ap 10 cilvēku. Kā ievads lekcijai skanēja mūsu māsu brīnišķīga dziedāšana. Jau pēc pirmās reizes mani iespaidoja neformālā un nepiespiestā gaisotne, kas mājoja tikšanās laikā.

Mācītāja Daiņa Rudzīša sagatavotās lekcijas bija interesantas, aizraujošas un bagāti ilustrētas ar dzīves piemēriem, kas palīdzēja iedziļināties vielas būtībā. Ne mazāk interesantas un svētīgas bija diskusijas pie galdiem, kad varējam apspriest lekcijas tematus. Diskusiju laikā cilvēki varēja gan uzdot jautājumus, gan brīvi izteikt savu viedokli. Esmu pārliecināts, ka tieši šajās diskusijās guvām sevišķas atziņas. Visvairāk sirds priecājas par tiem cilvēkiem, kas līdz Alfa kursam neko nezināja par Kristu, bet, kursam beidzoties, viņi bija gatavi sekot Jēzum. Slava Dievam!

Organizējot Alfa kursu, ļoti svarīgi ir uzmanīgi pētīt tos jautājumus, kas tiek piedāvāti nodarbību laikā, jo tieši mēs kā organizētāji esam par to atbildīgi. Gribētos pateikties visai mūsu komandai, kas piedalījās nodarbību sagatavošanā. Tikšanās gaisotne tik tiešām bija patīkama un draudzīga. Katrs no mums vēlreiz pārliecinājās par lūgšanas spēku un saprata, cik svarīgi nodoties Dieva darbam pilnīgi, ciešā sadarbībā vienam ar otru, lai būtu redzami ieguldītā darba rezultāti, par kuriem arī pateicamies mūsu Kungam.

Deniss Šņetkovs

“Gaismas ceļā”

8. novembrī Rīgā, Baznīcas ielā 12a notika kora “Gaismas ceļā” jubilejas koncerts. Koris klausītājus iepriecina jau 7 gadus! Kādi ir bijuši šie gadi? Neliela saruna ar kora vadītāju Mārtiņu Subatoviču un koncertmeistari Elīnu Gaili.

Kāpēc “Gaismas ceļā”?

Mārtiņš: Kad koris tapa, tika organizēta īpaša pēcpusdiena, lai domātu, kā nosaukt kori. Lūdzām un pārdomājām. Tā kā mūsu kora darbība ir saistīta ar Dieva pagodināšanu mūzikā un dziesmās, nolēmām kori nosaukt “Gaismas ceļā”.

Kā tu, Elīna, sāki savu kalpošanu “Gaismas ceļā”?

Elīna: Mani kalpot uzaicināja Daina Kleimane un Mārtiņš Subatovičs. Tas bija laiks, kad mēs sākām vairāk kalpot kopā gan ansambļos, gan sadarbojoties ar Mārtiņu, kad viņš dziedāja solo priekšnesumus. Tas ir ļoti skaists piedzīvojums, kad uz skatuves mēs piedzīvojam īpašu Dieva klātbūtni, kas aizskar un paceļ klausītāju.

Kā radās ideja izveidot kori?

Mārtiņš: “Šī ideja radās Dainas Kleimanes un jauniešu sirdīs. Sākotnēji bija doma aicināt kopā jauniešus, lai varētu slavēt Dievu un kopā iedraudzētos. Dziedāšana sākotnēji nebija pats svarīgākais. Tā sākās 2007. gada rudenī Septītās dienas adventistu Rīgas 4. draudzes telpās.

Kādi ir spilgtākie iespaidi “Gaismas ceļā”?

Elīna: “Man spilgtā atmiņā palicis diriģenta Mārtiņa Subatoviča bakalaura koncertsāmens “Anima mea”, kas notika Anglikāņu baznīcā. Zāle bija piepildīta ar klausītājiem un cilvēkiem no Mūzikas akadēmijas, kuri bija eksāmena vērtētāji.

Mārtiņš: Mēs esam šajos septiņos gados iemācījušies un dziedājuši 140 dziesmas, esam piedalījušies 30 koncertos dažādās pilsētās: Aizkrauklē, Cēsīs, Daugavpilī, Dobelē, Durbē, Ludzā, Ogrē, Rīgā, Salacgrīvā, Saldū un citās Latvijas pilsētās. Septiņu gadu laikā kori ir dziedājuši 100 koristu!

Kādi ir nākotnes plāni?

Mārtiņš: Janvāra sākumā sāksim gatavot jaunu koncertprogrammu. Šī programma būs atšķirīga ar to, ka mēs centīsimies apvienot vairākus mākslu veidus. Klāt tiks pielikti multimedijālās tehnikas veidi: gan video projekcija, gan gaismas režija, tam visam vēl klāt skatuviskā darbība. Šī koncertprogramma top ar mūsu divīzijas atbalstu.

Valdis Dahs

Mēs varam, jo būsим kopā

Vai zināji, ka mīlestību var izmērīt? Izrādās, mīlestību var izmērīt kurpju kastēs. Kas ir viena kurpju kaste? Laikam jau nekas īpašs, bet, ja to piepilda ar mīlestībā sagādātām dāvanām, tā var dāvēt cerību un ticību vismaz vienam bērnam. Atsaucoties

labdarības akcijas „Zvaigzne austrumos” aicinājumam palīdzēt sīriešu un irākiešu bēgļu krīzē cietušajiem bērniem, Bauskas draudzes cilvēki šajās dienās sagādāja dāvanas un arī kurpju kastes. Lieliska iespēja dalīties mīlestībā, katram, kurš atnesa savu kastī, acīs varēja izlasīt prieku, it kā viņš pats būtu saņēmis dāvanu. Šoreiz dāvanas ceļos tālu ceļu, bet vēl varam ieraudzīt cilvēku vajadzī-

bas, kuri ir mums tuvumā. Tos, kuriem ir nepieciešams atbalsts vientulībā, trūkumā, bezcerībā. Ienest mīlestību un cerību viņu mājā. Tev šķiet, ka tu neko tādu nevari? Viens varbūt nē, bet kopā ar Jēzu Kristu? Bībelē rakstīts Efeziešiem 2:10 Jo mēs esam Viņa darbs, Kristū Jēzū radīti labiem darbiem, kurus Dievs iepriekš sagatavojis, lai mēs tajos dzīvotu. Kopā ar Jēzu Kristu mēs varam!

Gundars Baltrušaitis Bauskas draudzē

Atmoda MADONĀ

Madonā šī gada nogale ir atnesusi sen neredzētu atmodu un tai sekojošo rosni. Pēc mācītāja Agra Bērziņa iniciatīvas draudzē tika rīkotas 40 dienu lūgšanas par Svētā Gara izliešanos un atmodu. Kā palīgs mācītājam Madonā kādu laiku uzturējies jaunais misionārs Gustavs Latgalis. Esam pamodušies darbībai!

16. novembrī Madonas 2. vidusskolā norisinājās novadā nebijis pasākums – Veselības izstāde –, ko organizēja Latvijas Veselības misija. Drīz pēc tam, 27. novembrī, uzsākām izglītojošu semināru „Dzīve ar mīlestības kvalitātes zīmi”, ko vada mācītājs, ģimenes konsultants Andrejs Āriņš. Bet jau Ziemassvētku noskaņās 7. decembrī Madonas kultūras namā bija skatāma teātra izrāde „Mūsu ēras sākumā”, kas tapusi sadarbībā ar Ceļa Meklētājiem.

Biedrība Latvijas Veselības misija interaktīvos standos iepazīstināja Madonas iedzīvotājus ar 8 veselīga dzīvesveida principiem – uzturs, kustības, ūdens, saules gaisma, atturība, gaiss, atpūta un uzticība. Pasākumu apmeklēja 131 interese. Izstādē bija iespēja vairāk uzzināt par katru no šiem principiem. Pasākumā varēja saņemt speciālistu konsultācijas, veikt dažādus veselības stāvokļa mērījumus – izmērīt asinsspiedienu, ķermeņa tauku procentu, pulsu pirms un pēc slodzes, plaušu tilpumu, noteikt cukura un holesterīna līmeni asinīs u.c. Daudziem intriģējoši bija noteikt savu veselības vecumu, kas var ievērojami atšķirties no bioloģiskā vecuma, ja tiek ievēroti veselīga dzīvesveida principi. Kā garīdznieki pasākumā kalpoja Agris Bērziņš, Armands Bērziņš un Viktors Geide. Kopumā tika izdāvinātas 34 Bībeles, iegādātas daudzas garīga satura grāmatas. Izstādes darbinieku komandu veidoja ap 50 cilvēki no Cēsu, Valmieras, Rīgas, Ērgļu un Madonas draudzes. Dažas no apmeklētāju atsauksmēm:

“Paldies par doto iespēju pārbaudīt savu veselību un noteikt savu patieso vecumu! Ieteiktu sarīkot atkārtotu izstādi, lai pārliecinātos, vai ir kādas izmaiņas.”

“Ļoti labs pasākums! Labs iedvesmas avots sakārtot savu dzīvi, lai to dzīvotu veselīgi. Madonas pilsētas pensionāru biedrība izsaka pateicību par pasākumu un sniegtajiem padomiem.”

Pēc izstādes Veselības klubiņa lekciju

„Kā pretoties vīrusa saslimšanām?” 30. novembrī apmeklēja 48 cilvēki.

Veselības izstādē no pārrunām ar garīgiem konsultantiem, varēja izsecināt, ka bieži cilvēki jūtas izsmelti, veselību ietekmē stress. Kā atbilde uz šīm vajadzībām tika organizēts 15 semināru cikls „Dzīve ar mīlestības kvalitātes zīmi”, ko vada ģimenes konsultants, mācītājs Andrejs Āriņš. Pirmā nodarbība 27. novembrī bija par tēmu „Vai jūties tuvu pārdegšanai, kad dzīve vairs nesagādā gandarījumu? Kā atgūt dzīves vitalitāti?” Arī šajā reizē Madonas novada bibliotēkas zāle bija pilna. Bija atnākuši vairāk nekā 20 interese un nedaudz mazāk draudzes locekļu. Uz šo pasākumu bija reklāmas kampaņa, kurai tika iztērēts viens eiro! Informācija par pasākumu izplatījās draugu un draugiem.lv lokā, telefoniski, no iekšējiem resursiem tika izveidoti vienkārši flaieri. Bija aizkustinoši vērot, kā draugi veda draugus uz šo vērtīgo pasākumu. Ceram izveidoties par paplašinātu ģimeni. Lūdziet par semināra tālāko gaitu!

Vēl viena pat pārdrošība bija kā pirmajiem aicināt teātra izrādi „Mūsu ēras sā-

kumā” uz Madonu. Izrāde ir balstīta uz Apustuļu darbiem, kā galvenais varonis atklājas Pāvils – dedzīgs kā farizejs, bet vēlāk ne mazāk dedzīgs kristietis. Reklāmas izplatīšanā saslēdzās vairāki labvēlīgi apstākļi – ziemassvētku noskaņas cilvēku sirdīs, labas attiecības ar citām draudzēm Madonā, iespēja cilvēkus aicināt uz izrādi gan veselības izstādē, gan 18. novembra starpkonfesionālā dievkalpojumā, gan arī citos pilsētas svētkos. Informācija izplatījās presē un sociālajos tīklos. Vismaz mūsu ģimenē katra pastaiga pilsētā pārvērtās par ielūgumu dalīšanu pazīstamiem cilvēkiem. Sagaidījām ap 120 cilvēku, varbūt pat vairāk nekā pusi kristiešus no citām draudzēm, kā arī mūsu draugus un kaimiņus, Ceļa meklētāju draugus u.c. Cilvēkiem patika izrāde, tās muzikālais noformējums, bija iespēja padziļināti iepazīt Bībeles sižetu. Daudzi savā īpašumā iegādājās Bībeles. Sēkla tiek sēta, lai savā laikā nestu augļus mūžībai. Paldies par sagādātajiem svētkiem!

Egita Berele
Madonas draudzē

Masu slepkavība

Astoņi septītās dienas adventisti ir nogalināti līdz ar citiem 20 autobusu pasažieriem masu slepkavības laikā, kas izdarīta novembra beigās Kenijā.

CNSnews.com ziņo, ka Somālijas militāristu grupa apturēja autobusu, kurš bija ceļā uz Nairobi, un jautāja pasažieriem, vai viņi ir musulmaņi. Kā stāsta aculiecinieki, tie, kas atbildēja noliedzoši, tika aizvesti malā un nošauti.

Militāristu grupa, kas uzņēmusies atbildību par šo slepkavību, nosaukusi kristiešus par „krustnešiem”, un paziņojusi, ka uzbrukums esot bijusi atbilde policijas reidiem, kas nedēļu iepriekš bija notikuši Kenijas otrās lielākās pilsētas Mombasas mošejās.

Kā ziņo CNSnews.com, pavisam autobusā bijuši 59 pasažieri, no kuriem 28 nošauti. Nošauto vidū bijuši daudzi skolotāji un veselības darbinieki, kas devušies mājās Ziemassvētku brīvdienās.

Slepkavība notikusi Manderā, vietējā Manderas reģiona galvaspilsētā, kas atrodas Kenijas ziemeļaustrumos un robežojas ar Somāliju un Etiopiju.

Septītās dienas adventistu baznīcas vadītājs Teds Vilsons izteicis līdzjūtību, izplatot īpašu paziņojumu. Daži teikumi no šī ziņojuma:

„Runājot visu septītās dienas adventistu draudzes locekļu vārdā visā pasaulē, mēs ļoti skumstam par briesmīgo daudzo septītās dienas adventistu nāvi... Mūsu sirds sāp par ģimenēm, kas ir zaudējuši savus mīļos, tajā skaitā bērnus, cietsirdīgā un brutālā slepkavībā.

Mana sieva Nensija un es vēlos nodot mūsu vissirsnīgākās simpātijas un kristiešu līdzjūtību ģimenēm. Mēs nespējam saprast šo briesmīgo notikumu. Tomēr Svētais Gars kā Mierinātājs var atnest iedrošinājumu un palīdzību pat šādās traumatiskās traģēdijās. Mēs aizlūdzam par šīm ģimenēm, kas ir piedzīvojušas tik lielus zaudējumus! Cik svētīgi ir apzināties, ka drīzā nākotnē, kad Jēzus atgriezīsies, Viņš iznīcinās nāvi un asaras...”

Kalpošana nedzirdīgajiem

Septītās dienas adventistu baznīcas kalpošana nedzirdīgo sabiedrībai kļūst arvien plašāka un labāk koordinēta. Šogad visās 13 pasaules divīzijās ir ievēlēti koordinatori, kurš atbild par kalpošanu nedzirdīgo sabiedrībai vietējā reģionā.

Jāatzīst, ka šī sabiedrības grupa ir diezgan bieži ignorēta. „Tikai 2 procenti nedzirdīgo ir kristieši,” saka Lerijs Evanss, kurš ilgstoši ir

centies koordinēt draudžu evaņģelizācijas pūles nedzirdīgo sabiedrībā. „Mums ir vairāk jārunā par to, kā aizsniegt šo neuzrunāto sabiedrības daļu.”

Nedzirdīgie ir bieži izolēti no daudzām ierastām garīgās mācīšanas un iedrošināšanas iespējām. Ja viņi ienāk draudzē, viņi lielākoties netiek iesaistīti daudzās draudzes aktivitātēs, arī draudzes vadības darbā. Vairākas izpausmes nedzirdīgo draudzēs ir atšķirīgas nekā pārējās draudzēs. Viņi nenoliec galvu lūgšanas laikā, viņi nevis dzied ar balsi, bet ar roku zīmēm, viņi nevis aplaudē, bet māj ar rokām.

ASV jau 30 gadus nedzirdīgo ticīgajiem tiek rīkotas vasaras nometnes. Kenijā šogad atvērta skola nedzirdīgajiem, kur mācās pirmie 18 studenti. Aprīlī 75 cilvēki no vairākām Eiropas valstīm pulcējās uz kopīgu tikšanos Vācijā. Bet Brazī-

lijā rudenī 1200 nedzirdīgo apmeklēja kopīgu nometni.

„Iedraudzējieties ar nedzirdīgajiem cilvēkiem un sadarbojieties ar viņiem,” aicina Nedzirdīgo kalpošanas misijas vadītāja Merilendā (ASV) Estere Dosa. „Mums nav jābaidās kļūdīties, viņi pie tā ir pieraduši.”

Viņa saka, ka vajadzības gadījumā var samaksāt tulkam, uzaiicinot nedzirdīgos uz draudzi. „Izmantojiet savu iztēli, padomājiet, kā padarīt vidi draudzē atvērtāku.”

1996.gadā Džefs Džordans kļuva par pirmo nedzirdīgo adventistu, kurš ieguvis maģistra grādu Adventistu Teoloģiskajā seminārā Endrjūsa Universitātē. Šogad vēl viens nedzirdīgais mācītājs sekos viņa pēdās. Tieši tagad, gadu mijā, mācības seminārā beigs pirmais Brazīlijas nedzirdīgais adventistu mācītājs Duglass Silva.

Adventisti nav kristieši

Tā Ēģiptē uzskata citas kristīgās baznīcas, un šāds dalījums arī piedāvāts likumā, kurš tiek apspriests Ēģiptē. Septītās dienas adventistu baznīcas vadība valstī jau paudusi savu satraukumu, sakot, ka šāds likums, ja tiks pieņemts, var radīt negatīvas sekas baznīcas darbam un arī attiecībās ar citiem kristiešiem.

Adventisti Ēģiptē darbojas jau vairāk nekā 100 gadus, un oficiāli baznīca reģistrēta 1950. gadu sākumā. Jau pirms vairāk nekā trīsdesmit gadiem, kad tika apspriestas attiecības starp dažādām reliģiskajām kopienām musulmaniskajā Ēģiptē, tika izstrādāts likumprojekts, kurš Adventistu baznīcu klasificēja sadaļā pie citām nekristiešu reliģiskajām organizācijām. Tomēr likums nekad tā arī netika pieņemts. Gadiem ejot, Adventistu baz-

nīca vairākkārt mēģināja satikties ar citu kristiešu vadītājiem, lai izskaidrotu konfesijas protestantisko identitāti.

Tagad Ēģiptē ir mainījusies vara, un valsts mēģina pieņemt demokrātiskāku konstitūciju un likumus, kas regulētu arī dažādu reliģisko organizāciju darbošanos valstī. Kristīgās baznīcas ir iesniegušas savu likumprojektu, kas noteiktu valsts attiecības ar kristīgo baznīcu minoritātēm. Tomēr šajā sarakstā Adventistu baznīca neparādās.

„Esmu bēdīgs par to, ka dažas baznīcas uzskata, ka mēs nesam kristīga konfesija, lai gan valdība mūs ir uzskatījusi par kristiešiem un devusi pilnīgu brīvību darboties,” saka Ēģiptes-Sudānas misijas lauka izpildsekretārs Džonijs Salibs.

Baznīcas vadītāji šajās dienās cenšas tikt ar Ēģiptes valdības pārstāvjiem, lai censtos pārliecināt mainīt likumprojektu. Kā skaidro Salibs, viņi aktīvi centīsies aizstāvēt draudžu identitāti, izvairoties no jebkādiem konfliktiem ar citām kristīgajām konfesijām. Turklāt Salibs cer, ka tā varētu būt laba iespēja pievērst ēģiptiešu uzmanību adventistiem.

„Tā varētu būt iespēja daudziem ēģiptiešiem uzzināt patiesību par Adventistu baznīcu un mūsu ieguldījumu garīgajā dzīvē un sabiedrībā daudzu gadu garumā. Es ticu, ka nodevušos adventistu lūgšanas Ēģiptē un visā pasaulē spēs pārvērst situāciju par svētīgu liecību mūsu baznīcai.”

No ziņu aģentūras ANN

KRISTUS DARBS DEBESĪS

Andis Krēsliņš
teoloģijas doktors

Kaut arī vairākums no Septītās dienas adventistiem joprojām piekrīt draudzes pamatmācībai par Kristus darbu debesu svētnīcā un uzskata to par nozīmīgu doktrīnu draudzes identitātei, daudzi adventisti ir nesapratnē, kā šo mācību pielietot dzīvē un kāpēc tā būtu uzskatāma par svarīgu mūsdienu adventistiem.

2010. gada aptaujas rezultāti Latvijas adventistu draudzēs norādīja uz to, ka adventistu domas dalās par to, ko Kristus dara debesīs. Kaut arī 76% no aptaujātajiem piekrita draudzes skaidrojumam par Kristus darbu debesīs, un 90% norādīja, ka viņi tic šai doktrīnai, tikai 41% apgalvoja, ka spēj skaidrot šo doktrīnu citiem, un tikai 38% norādīja, ka šī doktrīna iespaidojusi viņu izvēli pievienoties draudzei. Ja pirms vairāk nekā 160 gadiem Elena Vaita kopā ar citiem adventistu pionieri pievienojās adventes kustībai tikai šīs mācības dēļ un uzsvēra, „ka mūsu ticības pamatā ir pareiza izpratne par Kristus darbu debesu svētnīcā”, tad šodienas situācija ir krasi atšķirīga.

Vadoties no aptaujas rezultātiem par Kristus darbu debesīs,

var secināt, ka Latvijas adventisti ir iedalāmi vairākās grupās, kurām ir atšķirīgi viedokļi, kas ir „pareiza izpratne” par to, ko Kristus dara debesīs. Tas nav nekas jauns, jo atšķirības par šo jautājumu adventistu draudzēs parādījās jau ap 1888. gadu, kad adventistu pionieri diskutēja par taisnošanu ticībā un manāmi iespaidoja draudzes locekļu domas par Kristus darbu debesu svētnīcā. Jaunākie, uz žēlastību orientētie skaidrojumi par Kristus darbu debesīs meta izaicinājumu iepriekšējiem skaidrojumiem, kuri balstījās uz uzvaras dzīvi Kristū (perfekcionisms), kur Dieva likumu ievērošana dominēja adventistu prātos. Šāda veida polarizēšanās joprojām ir redzama adventistu draudzēs. Šai daudzveidībai uzskatos ir daudzi iemesli. Pievērsīsim uzmanību dažiem no tiem:

Kristus darba debesīs metafiziskā (ārpus fiziskās telpas) būtība

Cilvēku valoda ir veidojusies tā, lai galvenokārt aprakstītu un skaidrotu to, kas notiek fiziskajā dzīves telpā. Lai skaidrotu kaut ko, kas atrodas ārpus šīs pasaules fiziskās telpas, ir nepieciešams pielietot tos pašus vārdus, bet ar jaunu (simbolisku) nozīmi. Piemēram, man ir pilnīgi skaidrs, ko es domāju, kad saku vārdu debesīs, bet klausītājiem var būt atšķirīga izpratne par to, ko šis vārds nozīmē.

Bībele ne vienmēr sniedz metodiskus norādījumus, kā precīzi saprast un tulkot katru simbolu vai metaforu, un līdz ar to cilvēkiem rodas atšķirīgi uzskati par Kristus darbu debesu svētnīcā. Arī 36% no aptaujātajiem Latvijas adventistiem norādīja uz to, ka šī doktrīna ir pārāk sarežģīta mūsdienu cilvēkam, jo ir pārpildīta ar simboliem, skaitļiem un vēsturi. Daļēji var piekrist viņu domām, jo simbolu valoda nepakļaujas zinātniskai analīzei un vislabāk ir saprotama tai cilvēku grupai, kurai vēstījums tika adresēts Bībelē un kura bija savstarpēji vienojusies par to, ko katrs no simboliem un metaforām nozīmē. Gadiem ejot, valoda un simbola mainās, un nākošajām paaudzēm ir arvien grūtāk saprast to, ko autors un viņa laika biedri saprata, komunicējot

tot vairākumam (73%) no aptaujātajiem, kas norādīja, ka viņi redz Kristus pašreizējo darbu debesīs funkcionāli, ne burtiski zemes svētnīcas gaismā. Uz jautājumu: „No kā ir atkarīga mana uzņemšana debesīs?” 82% no aptaujātajiem norādīja uz „tuvām attiecībām ar Kristu”, ar to nepiekrītot „labiem darbiem” (2%) vai „rakstura skaidrībai” (8%) kā izšķirošiem kritērijiem Dieva tiesā.

Izmaiņas pamatmācībā (doktrīnā)

Adventistu kustības sākuma posmā adventistu celmlauži nevēlējās publicēt savas ticības pamatmācības un, sekojot protestantu *Sola Scriptura* terminoloģijai, paziņoja, ka viņiem ir tikai viena doktrīna: Bībele un tikai Bībele. Drīz vien, draudzei paplašinoties, viņi saskārās ar nepieciešamību skaidrot, ar ko viņu Bībeles izpratne atšķiras no citu protestantu sapratnes par to, kas Bībelē ir rakstīts. Tādā veidā sākot no 1872. gada adventisti sāka publicēt savas pamatmācības, to skaitā arī doktrīnu par Kristus darbu debesu svētnīcā. Kā visas pamatmācības, arī doktrīna par Kristus darbu debesu svētnīcā tika formulēta tā, lai ar loģiskiem konceptiem un argumentiem skaidrotu šo Bībeles tēmu saviem laikabiedriem. Tas ir komunikācijas process, kurā ticīgu cilvēku kopa (baznīca) izsaka domas par to,

36% no aptaujātajiem Latvijas adventistiem norādīja uz to, ka šī doktrīna ir pārāk sarežģīta mūsdienu cilvēkam, jo ir pārpildīta ar simboliem, skaitļiem un vēsturi.

tekstus ar simbolisku nozīmi. Un tomēr, lai arī ir šādas nepilnības, vienīgi ar simbolu un metaforu starpniecību Dievs var kaut ko pastāstīt par to, kas notiek mums nepieejamā eksistences sfērā.

Kristus divas dabas

Kristieši tic tam, ka Kristum ir divas dabas, kuras nevar atdalīt, bet kuras ir atšķirīgas: cilvēciskā un dievišķā. Bet, tā kā šī ir unikāla parādība un tam nav precedenta cilvēku sabiedrībā, tad, domājot un runājot par Kristus darbu debesīs, indivīda smadzenes (perceptuālā sistēma) neapzināti gravitē uz Kristus cilvēcību vai dievišķumu un redz pārrunas tēmu attiecīgajā kontekstā. Tas ir līdzīgi kā skatoties uz zīmējumu „Jauna meitene jeb veca sieviete”, kad cilvēkiem ir grūtības ieraudzīt abas sejas un pilnībā novērtēt unikālo zīmējumu, kurš ap 1888. gadu parādījās Vācijā.

Kaut kas līdzīgs notiek tad, kad ticīgie runā par Kristus darbu debesīs un redz šo tēmu Kristus cilvēcības vai dievišķuma kontekstā. Aptaujas rezultāti Latvijas adventistu draudzēs apstiprināja šo hipotēzi, kur 46% no aptaujātajiem iedomājās Kristu debesīs dievišķā formā, un 34% viņu redzēja cilvēcīgā formā. Tas nenozīmē, ka visiem cilvēkiem vajadzētu vienādi redzēt un skaidrot Kristus darbu debesīs, bet tas atgādina, ka mācība par Kristus divām dabām iespaido mūsu izpratni par to, kādā veidā Viņš darbojas debesīs. 36% no aptaujātajiem norādīja, ka viņi pašreizējo Kristus darbu raksturotu kā ticīgo izmeklēšanu. Savukārt 48% to raksturoja kā Dieva un Viņa ļaužu rehabilitāciju, ar to piekrī-

kas ir rakstīts Bībelē, ar to atspoguļojot to, kam viņi tic. Tā kā adventisti tic, ka Svētais Gars vada draudzi uz lielāku gaismu, kura nav statiska, bet organiski augoša, tad arī uzskati par kādu no draudzes pamatmācībām, gadiem ejot, var mainīties. Šinī kontekstā gribētos paskaidrot, ka draudzēs konservatīvie kristieši cenšas draudzes mācības iekonservēt, saglabāt un sargāt kā svētas relikvijas nākošajām paaudzēm. Liberāli savukārt cenšas tās atbrīvot (liberate) no pagātnes aizspriedumiem, iepriekšējām neprecizitātēm un „uzlabot” to skaidrojumu. Vieni mēdz to saukt par regresu, citi par progresu (abas šīs grupas ir draudzei nepieciešamas, jo tās darbojas kā bremze un dzinējs), bet patiesība ir tāda, ka doktrinālā attīstība (mainība) ir jebkuras konfesijas neatņemama sastāvdaļa. Adventistu baznīcas mācība par Kristus darbu debesu svētnīcā nav bijusi imūna pret doktrinālām pārmaiņām. To var uzskatāmi redzēt, salīdzinot 1931. un 1988. gadā oficiāli publicētās adventistu doktrīnas.

Pamatmācība par Kristus darbu debesu svētnīcā 1931. gada izdevumā sastāvēja no divām doktrīnām, kurās īpaša uzmanība tika veltīta Kristus darbam izmeklēšanas tiesā un laikam, kad tiek izlemts ticīgo liktenis. „Šī izmeklēšanas tiesa nosaka, kurš no mirušo miriādēm ir cienīgs ņemt daļību pie pirmās augšāmcelšanās, un kurš no daudzajiem dzīvajiem var tikt pārvērstš nemirstībā.” Nenoliedzami, fokusa punkts 1931. gada izdevumā ir vērsts uz juridisku izmeklēšanas procesu, kurā faktuālais materiāls (ticīgo darbi) kalpo kā bāze Kristus lēmumam ielaist cilvēku de-

besu mājās vai nē. Pēc 50 gadiem, kuru laikā adventisti daudz studēja un diskutēja par šo Bībeles mācību, fokuss doktrīnā par Kristus darbu debesu svētnīcā tika izmainīts no noteikšanas, kurš var nokļūt debesīs, uz Dieva taisnīgumu un to ka, „izmeklēšanas tiesa atklāj debesu saprātīgām būtnēm, ka tie, kas ir miruši Kristū, tāpēc ir Viņā, un ir cienīgi ņemt dalību pie pirmās augšāmcelšanās...” Uzsvars izmeklēšanas tiesā tika mainīts no indivīda izmeklēšanas (jo Kristus zina, kurš ir Viņa patiesais draugs, bez jebkādas izmeklēšanas) uz pierādīšanu, ka Dieva tiesa ir taisnīga, un to, ka debesu saprātīgās būtnes var apmierināt savu interesi un saņemt pietiekoši daudz pierādījumus tam, ka debesīs tiks ielaisti patiesie Dieva ļaudis.

Kaut arī šāda veida izmaiņas, kur adventisti centās saskaņot šo doktrīnu ar mācību par taisnošanu ticībā, norādot, ka izmeklēšanas problēma ir „starp Dievu un universu, bet ne starp Dievu un viņa patieso bērnu”, bija pareizs solis pretī bībeliski balansētai šīs mācības ekspozīcijai, tomēr tas daļai no draudzes locekļiem radīja grūtības saprast to, ko tad adventisti īsti māca par Kristus darbu debesu svētnīcā. Patiesība ir tāda, ka Kristum bija grūti to tā īsti izskaidrot saviem mācekļiem, un adventistu teologiem (mācītājiem) ir vēl lielākas grūtības to nekļūdīgi līdzdalīt saviem laikabiedriem. Kristus teica: „Ja jūs neticat, kad Es jums stāstu par zemes lietām, kā jūs ticēsit, kad Es jums stāstīšu par debess lietām? Jo neviens nav uzkāpis debesīs, kā vienīgi Tas, kas no debesīm nācis, Cilvēka Dēls.”

Apkārtējās sabiedrības ietekme

Adventisti nedzīvo vakuumā, bet ir daļa no sabiedrības, kura savstarpēji iespaidojas. Ar to Adventistu baznīca saskārās jau 20. gs. pirmajā pusē, kad Ziemeļamerikā pieauga labklājība, un strauji augošo adventistu medicīnas un izglītības iestāžu darbinieki meklēja lielāku prestižu savai baznīcai. Adventistu vēsturnieki to apraksta kā laiku, kad tradicionālās adventistu teltis nomainīja moderni dievnamu un ceļojošu evaņģēlistu vietā parādījās izglītoti teologi. Ģenerālkonference tika pārstrukturizēta tā, lai ļautu Adventistu draudzēm vēl straujāk augt skaitliski, ģeogrāfiski, institucionāli un finansiāli. Pieaugot draudzes labklājībai, izglītotie adventisti arvien vairāk kļuva neapmierināti ar draudzes etnosu, kurš sakņojās pionieru noslēgtajā (puritāniskajā) dzīves veidā un pasaules uzskatā, kur dominēja Dieva tiesa un gala laika gaidīšana. Viņi vēlējās lielāku saskarsmi ar sabiedrībā respektētiem cilvēkiem un labi izglītotiem kristiešiem. Šinī kontekstā gribētos piezīmēt, ka jaunas kustības vienmēr savas izaugsmes sākuma posmā kritizē apkārtējo sabiedrību un cenšas atšķirties no pārējiem. Vēlāk, kad kustība ir nostabilizējusies un atradusi savu nišu sabiedrībā, tās nepatika pret sabiedrību mazinās, un tā vēlas tikt atzīta kā nozīmīga sabiedrības daļa. (Varbūt,

ka kaut kas līdzīgs notika arī Latvijā?) Šādu pārmaiņu kontekstā arī ir labāk saprotamas izmaiņas Adventistu baznīcas pamatmācībā, kur adventistu teologi iesaistījās dažādās diskusijās ar sabiedrību un citiem kristiešiem.

Šķiet, ka vislielāko iespaidu uz adventistu mācību par Kristus darbu debesīs izraisīja adventistu dialogs 1950.-tajos gados Amerikas Savienotajās Valstīs ar evaņģēliskajiem kristiešiem Donaldu Barnhauzu un Valteru Martinu, kuri vēlējās iepazīstināt plašu Amerikas sabiedrību ar to, kam adventisti tic. Tā kā šie kristieši bija pozitīvi noskaņoti pret Adventistu baznīcu un gribēja parādīt adventistu doktrīnas vislabākajā gaismā, viņi uzdeva daudzus jautājumus adventistu teologiem. Šo pārrunu rezultātā Adventistu baznīca izdeva grāmatu „Septītās dienas adventisti atbild uz jautājumiem par doktrīnu” (*Seventh-day Adventists Answer Questions on Doctrine: An Explanation of Certain Major Aspects of Seventh-day Adventist Belief*), kas kalpoja kā sava veida katalizators karstām diskusijām baznīcas iekšienē, kas savukārt noveda pie 1980. gada labojumiem doktrīnā. Daudzējādā ziņā apkārtējās sabiedrības kritika un dialogs ar citiem kristiešiem var palīdzēt adventistiem labāk ieraudzīt un novērtēt savas draudzes teoloģisko mantojumu un, ja nepieciešams, varbūt arī mainīt kaut ko savos uzskatos. Šinī sakarā 81% no aptaujātajiem Latvijas adventistiem piekrīt, ka ar doktrīnu par Kristus darbu debesīs vajadzētu iepazīstināt tos, kuri nav adventistu draudzes locekļi.

Dažādība uzskatos un viedokļos

Kaut arī metafiziskā mācība par Kristus darbu debesu svētnīcā aicina mūs būt uzmanīgiem un delikātiem pret citādi (dažādi) domājošiem draudzes locekļiem, adventistu draudzes vēsture rāda, ka adventisti nav bijuši īpaši toleranti pret tiem, kuru domas par to, ko Kristus dara debesīs, atšķiras no dominējošā virziena adventistu teoloģijā. Piemēram, no 1956. līdz 1966. gadam Septītās dienas adventistu baznīcas Ģenerālkonferences prezidents Rūbens Figurs atbalstīja liberāli noskaņotos adventistus L. Frūmu un R. Andersonu un ignorēja konservatīvi domājošos adventistu teologus. Savukārt viņa pēctecis Roberts Pirsons (Ģenerālkonferences prezidents no 1966.-1979.) pulcēja ap sevi līdzīgi domājošus teologus (H. Duglas, Dž. Takers), kuri atbalstīja modificētu pirms 1888. gada, uz perfekcionismu tendētu skaidrojumu par Kristus darbu debesu svētnīcā un noraidīja liberālo teologu iebildumus. Tas veicināja šķelšanos un dažādu radikālu grupējumu veidošanos, kuru locekļi redzēja sevi kā cietējus Kristus evaņģēlija dēļ un ticēja, ka viņi ir īstais draudzes atlikums.

Lai no tā izsargātos, adventistu vēsturnieks Džordžs Naits aicina adventistus būt iejūtīgiem un mācīties no pagātnes kļūdām. Viņš norāda uz nepieciešamību ieklausīties citu draudzes locekļu domās un izsargāties no nevajadzīgiem

konfliktiem, kas bieži vien sākas no „pārspīlētas debesu ģeogrāfijas un paralēlēm par to, ko Bībele sauc par ēnu zināšanām”. Adventistu teologs Aldens Tompsons arī pievienojas šai domai un uzsver, ka adventistiem nevajadzētu precīzi definēt katru detaļu doktrīnā, bet izteikt galvenos punktus, ar to aicinot draudzes locekļus diskutēt par dažādām variācijām detaļu skaidrojumos. Tas ir kā mūzikā, kur dažādas skaņu variācijas papildina galveno tēmu (vadmotīvu) un izveido jauku un interesantu skanējumu. Tā arī pamatmācība par Kristus darbu debesīs nedrīkst kļūt par garlaicīgu unisonu, bet tai ir jābūt harmonisku interpretāciju

dzīt šo tēmu kopumā, kā tā vijas cauri visai Bībelei, sākot ar Toru un beidzot ar Atklāsmes grāmatu. Citiem vārdiem sakot, tas ir aicinājums skatīt šo mācību lielās cīņas ietvarā starp Dievu un sātanu (1.Mozus 3:24), redzēt, kā Dieva plāns glābt cilvēci tiek risināts zemes vēstures un universa pieredzes kontekstā. Šis stāsts ir unikāli nozīmīgs visiem kristiešiem, neatkarīgi no to atšķirībām reliģiskajos uzskatos. To varētu izteikt šādi:

1. Cilvēki brīvprātīgi izvēlējas atšķirties no Dieva un tika izraidīti ārā no Ēdenes dārza (1Moz. 3:24).
2. Dievs neatstāja cilvēkus, bet solīja, ka kāds (Jēzus Kris-

Bībeles mācība par Kristus darbu debesīs kalpo kā atgādinājums mums, ka mēs joprojām esam ārpus paradīzes vārtiem, un Kristus ir vienīgais starpnieks, caur kuru mums ir pieeja pie Dieva.

salikumam, kur galvenā tēma ir atklāta Bībelē, un variācijas piedāvātas doktrīnā par Kristus darbu debesu svētnīcā. Tādā veidā galvenā tēma kā robežzīme Bībelē stāvēs nemainīga, atļaujot liberālajiem un konservatīvajiem adventistiem draudzīgi diskutēt par „šodienas patiesību”, kura kā visas doktrīnālās interpretācijas ir mainīga.

Kaut arī tas varētu radīt zināmu spriedzi starp dažādi domājošiem Kristus sekotājiem, Adventistu baznīcā šīs pārrunas nedrīkst pārvērsties konfliktā, bet veicināt veselīgu doktrīnālo diskusiju, kura, vadīta no Svētā Gara, vienos ticīgos Kristū Jēzū. Tas nav unisons, bet harmonisks teoloģisko variāciju kopums, kuru var ne tikai novērot Jaunajā Derībā, bet kuru var piedzīvot šodien un kurš var kļūt par katras kristīgās draudzes daļu. No otras puses, doktrīnālās variācijas nedrīkst kļūt par haotisku plurālismu (visatļautību), kur vienotības labad neeksistē robežas, bet, kā jau iepriekš šinī rakstā tika pieminēts, Bībele pati nosaka kritērijus ortodoksijai (pareizai ticībai), un nav jau nemaz tik grūti noteikt, kur ir robeža.

Ieraudzīt kopainu

Interesanti ir tas, ka 89% no aptaujātajiem adventistiem Latvijā izrādīja interesi mācīties un uzzināt ko vairāk par šo doktrīnu. Tas uzliek zināma veida pienākumu meklēt labākas metodes un paņēmienus, kā šo Bībeles mācību pasniegt jaunatnācējiem un ilgtermiņa draudzes locekļiem. Šinī kontekstā Dāvids Larsons iesaka neaizrauties ar diskusijām par maznozīmīgiem aspektiem Rakstu vietās, kuras runā par šo mācību Svētajos Rakstos, bet atkāpties soli atpakaļ un ierau-

tus) nodrošinās ceļu atpakaļ pie Dieva (1Moz. 3:15).

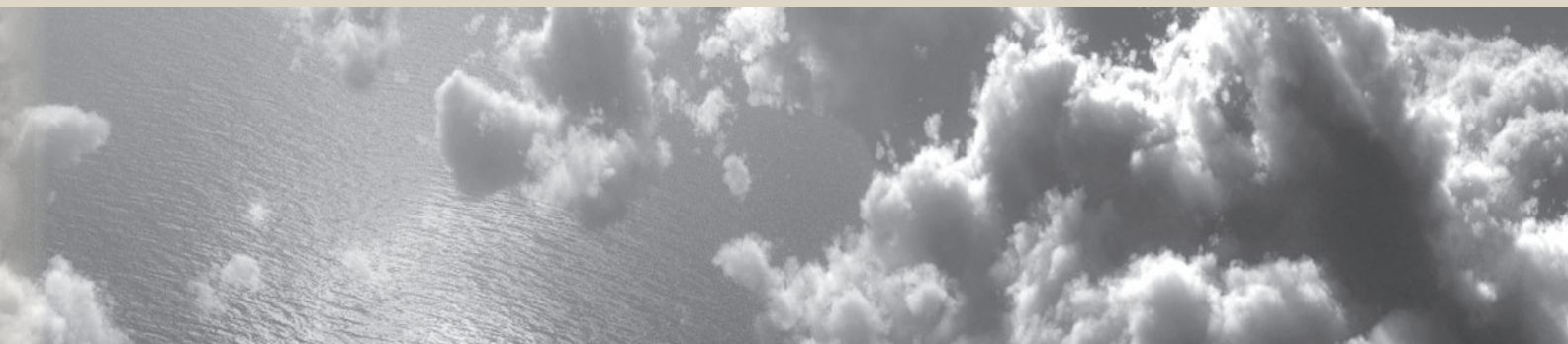
3. Tie, kas tic šim apsolījumam, tiek glābti un kļūst par Dieva sekotājiem.

4. Tā kā viņi atrodas ārpus paradīzes vārtiem, ir vajadzīgs starpnieks, lai tuvotos Dieva tronim.

5. Kaut arī mūsdienu ticīgie zina to, ka Kristus nodrošināja pilnīgu glābšanu, nomirstot pie krusta mūsu vietā, Bībeles mācība par Kristus darbu debesīs kalpo kā atgādinājums mums, ka mēs joprojām esam ārpus paradīzes vārtiem, un Kristus ir vienīgais starpnieks, caur kuru mums ir pieeja pie Dieva (Jāņa 10:9).

Līdz ar to divdesmit ceturtā adventistu pamatmācība par Kristus darbu debesu svētnīcā cenšas skaidrot glābšanas ceļu, uzsverot to, ka mums ir brīva, bet ne tieša pieeja pie Dieva. Šī pieeja pie Dieva ir nodrošināta tikai caur Kristus starpniecisko darbu pie krusta un debesīs.

Šī tēma bija nozīmīga Jaunās Derības apustuliskajai draudzei, kura gaidīja Kristus atnākšanu, un turpina būt nozīmīga mūsdienu kristiešiem, kuri turpina gaidīt uz to brīdi, kad Kristus pabeigs darboties debesīs un nāks uz šo zemi, lai pilnībā likvidētu grēka problēmu un ielaistu mūs atpakaļ zaudētajā dārzā pie Dieva. Līdz tas piepildās, mums ir vajadzīga Kristus starpnieciskā kalpošana, un mācība par Kristus darbu debesīs kalpo kā atgādinājums šai realitātei. Šī iemesla dēļ adventistu specifiskā doktrīna par Kristus darbu debesu svētnīcā cenšas uzsvērt tos skaidrojumus Bībelē, kuri, šķiet, ir saistoši, lai kaut cik saprastu to, ko Kristus dara debesīs.

Vilsons Parosči
teoloģijas doktors
Sanpaulu, Brazīlija

KRUSTS UN SVĒTNĪCA

Vai tiešām mums ir vajadzīgi abi?

Savā grāmatā „*Right With God Right Now*” Desmonds Fords apgalvo, ka salīdzināšanās ir piepildīta pie krusta un nav vairs vajadzības pēc vēlākām darbībām Debesu svētnīcā, lai ticīgais pilnībā piedzīvotu glābšanu. Balstoties uz Romiešiem 3:21-26, viņš uzsver, ka Dievs nav varējis piedot grēkus, līdz nebija samaksāts to sods, tādēļ bija vajadzīgs krusts, kas Dievam deva tiesības piedot. Fords apgalvo, ka Dievu nekontrolēja likums ārpus Viņa, bet gan Viņa paša rakstura ārējā izpausme. Tādēļ, Fords secina, krusts bija nepieciešams, un pie tā Viens, pret kuru ir grēkots, samaksāja sodu, lai grēciniekam var tapt piedots un viņš var tapt glābts.¹

Bet vai no šiem pantiem (Rom. 3:21-26) var secināt, ka krusts ir vieta, kur salīdzināšana ir piepildīta, un tas ir viss, kas Dievam ir nepieciešams? Vai Jēzus kalpošana Debesu svētnīcā, kā to pasniedz Septītās dienas adventistu teoloģija, ir pretrunā ar Viņa nopelniem Golgatā? Vai tas tiešām ticīgajam atņem pilnu pārliecību par glābšanu šeit un tagad?

Iepriekšēji apsvērumi

Romiešiem 3:21-26 summē kopā Pāvila domu par taisnošanu, tādēļ šie panti tiek dēvēti par vēstules Romiešiem 3. nodaļas sirdi un centru. Šie panti seko uzreiz pēc gara apraksta, kurā apustulis skaidri paskaidro, ka visa cilvēce, vienalga – jūds vai pagāns –, ir saņemta kopā grēcīgumā un nes atbildību Dieva priekšā (1:18–3:20). Taču pēc tam seko labā vēsts: Dieva glābjošā taisnība ir tapusi atklāta Jēzus Kristus salīdzinošajā nāvē kā vienīgajā iespējamā atbildē uz cilvēces nožēlojamo stāvokli, ko ir izraisījis grēks (21.–26. p.). Tomēr šāda atbilde ir efektīva vienīgi tiem, kas tic (22. p.). Ticība nav priekšnoteikums taisnošanai, bet gan instruments, caur kuru grēcinieks saņem taisnošanu.² Jebkāda lielīšanās te ir izslēgta (27. p.). Ticība konstatē likuma nespēju, nevis tā atcelšanu (31. p.), un atceļ jebkādu cilvēka pašpārliecinātību par saviem morālajiem sasniegumiem (28-29. p.).

1 Desmond Ford „*Right with God Right Now: How God Saves People as Shown in the Bible's Book of Romans*” (Newcastle: Desmond Ford, 1999), 43.-55. lpp. No vienas puses savās debatēs Fords iebilst pret tā saukto morālās ietekmes teoriju, saskaņā ar kuru krusts nemaz neesot vajadzīgs, ka no Dieva puses ar Jēzus nāvi bija pietiekoši, lai parādītu, ka Viņš mūs mīl, kas nozīmē, ka Viņš būtu varējis mums piedot grēkus bez krusta (44.-48. lpp.). Tomēr galvenā Forda iebilde bija šī, ka „senatnes Salīdzināšanas diena nerunā par deviņpadsmito gadsimtu. Tā norāda uz Kristus krustu, kur tika paveikta noslēdzošā un pilnīgā salīdzināšanās. Golgata bija vienīgā pilnās salīdzināšanas vieta. Mēs skatāmies vienīgi uz Golgatu, nevis uz cilvēku izdomāto notikumu vai datumu.” (55. lpp.) Par morālās ietekmes teoriju skat. arī Dž. Stots „*Kristus krusts*”, 217.-226. lpp. oriģ.

2 „Ticība ir acs, kas lūkojas uz Viņu (Kristu), tā ir roka, kas saņem Viņa brīvo dāvanu, tā ir mute, kas dzer no dzīvā ūdens” (J. Stott „*Romans: God's Good News for the World*”), Dovners Grove, IL: InterVarsity, 1994), 117. lpp.)

Kad tiek runāts par Jēzus nāvi – „Viņa asinīm” (25. p.), Pāvils, skaidri uz to atsaucoties, pielieto divus salīdzinājumus, lai izskaidrotu, uz kāda pamata Dievs taisno grēcinieku. Norādītā iebilde šķiet acīmredzama: kā gan taisnais Dievs var taisnot netaisno bez kompromisa ar savu taisnīgumu? Atbilde dota salīdzinājumā par izpirkšanu (*apolutrōsis*) (24. p.), kas bija attiecināma uz vergiem, kas tika nopirkti tirgū ar nolūku tos atbrīvot. Kad tas bija noticis, viņi varēja sacīt, ka ir atbrīvoti (3Moz. 25:47–55). Šis pats salīdzinājums ir izmantots arī Vecajā Derībā, kad Israēla tauta tika atbrīvota no Ēģiptes un Bābeles gūsta (5Moz. 7:8; Jes. 43:1). Līdzīgā kārtā tie, kas ir grēka paverdzināti un pilnīgi nespējīgi paši sevi atbrīvot, tos ir izpircis Dievs caur Jēzus asinīm, kas tapušas izlietas kā izpirkuma maksa (Marka 10:45; 1. Pēt. 1:18, 19; Atkl. 5:9).

Otrais salīdzinājums ir salīdzināšana (*hilastērion*; Rom. 3:25), kas paņemta no dievkalpošanas konteksta, precīzāk, no upurēšanas. Salīdzināšana norāda uz Jēzus nāves aizvietojošo raksturu tajā nozīmē, ka Viņš brīvprātīgi pie krusta piedzīvoja visu Dieva dusmu pret grēku pilnību (1:18; 5:9; 1Tes. 1:10), šādi efektīvi salīdzinot grēcinieku ar Dievu. Grēka alga ir nāve (Rom. 6:23). Kā Vecajā Derībā upurētais dzīvnieks aizvietoja grēcinieku un mira tā vietā, tā Jēzus nāve bija pilnīgs, atbilstošs upuris, kurš atbrīvo no grēka lāsta tos, kas tic, un salīdzina ar Dievu. Israēla reliģiskajā dzīvē pastāvēja vairāki upuri, un tie visi tapa piepildīti Jēzus Kristus upurī vienreiz un par visām reizēm – “Redzi, Dieva Jērs, kas nes pasaules grēku” (Jāņa 1:29, salīdzini ar Jes. 53:5, 6).

Dieva taisnība

Iespējams, ka vispretrunīgākā tēma šajā izvēlētajā rakstu vietā ir jautājums: vai „Viņa taisnībai” 25. un 26. pantā ir tādā pašā nozīmē kā 21. un 22. pantā? Tradicionālais skaidrojums, kurš, šķiet, šajā kontekstā iederas vislabāk, ir tāds, ka *dikaio-sunē autū* šajos pantos norāda uz Dieva pazīmēm, ka Dievs ir taisnīgs, kamēr 21. un 22. pantā tā tiek pasniegta kā Dieva dāvana – taisnīgums, kuru Viņš piedāvē tiem, kas tic. Ja tas tā ir, tad 25. un 26. pants atšķiras no 21. un 22. tajā nozīmē, ka Pāvils tajos vairs nerunā, ko Dievs ir darījis, lai taisnotu grēcinieku, bet gan, ko Viņš ir darījis, lai taisnotu vai attaisnotu pats sevi. Citiem vārdiem, Pāvils šeit piedāvā racionālu argumentu, kādēļ bija nepieciešama Jēzus nāve.

Dievs „tagadējā laikmetā” ir darījis Jēzu Kristu par *hilastērion* (26. p.), Jēzus vēsturiskās nāves laiku, lai apliecinātu savu taisnīgumu, savā „pacietībā” (*anohē*) Viņš „piedod” (*paresis*) agrāk nodarītos grēkus (25. p.). Saskaņā ar Pāvilu, šādi rīkojoties, Dievs sev ir radījis problēmu ar likumu, jo taisnīgs Dievs nevar vienkārši tā „attaisnot vainīgo” (2Moz. 34:7, 5Moz.

25:1).³ Ja Viņš tā dara, tad Viņu var apsūdzēt ļaunuma pieļaušanā, kas būtu Viņa paša rakstura noliegums. Tomēr kādā veidā tieši Dievs piedod agrāk nodarītos grēkus? Saskaņā ar tradicionālo skaidrojumu, ko 11. gs. piedāvāja Kenterberijas Anselms, Dievs piedod grēkus, ja par tiem nesoda. Tomēr šķiet, ka te ir problēma, jo kā krusts var apstiprināt Dieva taisnīgumu attiecībā uz grēkiem, kas darīti pirms tam un nav sodīti? Kamēr Pāvils griežas pie tiem, kas kļuvuši taisnoti, argumentam nav jēgas. Mums ir jāatceras, ka (1) grēki šodien netiek sodīti vairāk nekā tas ir bijis agrāk, (2) agrāk vai vēlāk visi Vecās Derības grēcinieki nomira, līdz ar to var sacīt, ka viņi tiešām ir sodīti, un (3) ne vienmēr Vecās Derības laikā Dievs ir ļāvis grēkiem palikt nesodītiem, kā to saka pats Pāvils (Rom. 1:24–32; 5:12–14; 6:23; 7:13; 1Kor. 10:5, 8, 10).

Līdz ar to apustulis, šķiet, domājis par nožēlojošajiem grēciniekiem, kuri ir bijuši Dieva taisnoti pirms krusta. Bez *endeiksis* kā pierādījums tam ir Dieva taisnības saikne ar Viņa tiesībām taisnot 26. pantā. Tātad te doma nav vienkārši tāda, ka Dievs nav veicis grēku sodīšanu, kad Viņam tas bija jāizpilda, bet, ka Viņš „piedēvis” šos grēkus caur taisnošanu, bez tā saucamās likumīgās atprasīšanas ar atpakaļ ejošu datumu (Ebr. 10:4) no tiem, kas tos veikuši. Šis ir Ābrahāma un Dāvida gadījums (skat. Rom. 4:1–8). Piedodot grēkus laikā, kad vēl nav izlietas salīdzinošās asinis (skat. Ebr. 9:15), Dievs liek uz spēles pats savu raksturu, radot nopietnus jautājumus par Viņa taisnīgumu (Ps. 9:8, Jes. 5:16).

Taču, ja Dieva nodoms parādīt Jēzu Kristu kā *hilastērion* bija Viņa taisnīguma demonstrēšana, tad „tagadējā laikā” Viņš var būt gan „taisns”, gan „taisnotājs” tiem, kas tic uz Jēzu (Rom. 3:26), kas šķietami netieši norāda, ka agrākos laikos Viņš bija tikai viens no šiem abiem – tikai taisnotājs, dodams iespēju uzskatīt, ka Viņš nav taisns, ja šādi rīkojas. Viedoklis, ka Dievs nav rīkojies taisni vai taisnīgi, var šķist zaimojošs, taču tas sevī ietver Pāvila vārdu nozīmi šajos pantos. Viņš izmanto tiesas valodu, lai aprakstītu sekas tam, kā Dievs rīkojas ar pagātnes grēkiem un, turpinot, arī ar tagadnes, jo šeit nav jautājums, ka grēks ir cilvēka problēma, bet gan, vienreiz piedots, tas kļūst par Dieva problēmu. Šķiet, ka nav nekā vēl pretrunīgāka Viņa svētumam un taisnīgumam kā Viņa rīcība, taisnojot bezdievīgo (4:5). Taču Bībele saka skaidri, ka Dievs ir arī mīlestība, un spriedze starp taisnīgumu un mīlestību ir atrisināta pie krusta (5:6–11).

Krusts un svētnīca

Romiešiem 3:21–26 viena lieta ir skaidra: krusts dod Dievam tiesības piedot un taisnot. Krusts ir viss, kas Dievam vajadzīgs, lai īstenotu glābšanu. Pie krusta visi Vecās Derības upuri ir tapuši piepildīti, ieskaitot arī to, kas upurēts Salīdzināšanas dienā. Kāpēc tad mums vēl ir vajadzīga doktrīna par Debesu svētnīcu, kā apgalvo septītās dienas adventisti?

Grieķu vārds *hilastērion* Jaunajā Derībā tiek lietots arī, rakstot par derības šķirsta zelta vāku Israēla svētnīcas vissvētākajā vietā (Ebr. 9:5, 2Moz. 25:17–22, LXX).⁴ Šķirsts bija vissva-

rīgākais Dieva klātbūtnes simbols Viņa tautas vidū. Šo vāku dēvēja arī par „žēlastības krēslu”, virs kura atradās divu ķerub spārni. Šeit notika salīdzināšanas rituāla otrā fāze. Pirmajā fāzē grēki tika piedoti un tad pārcelti uz svētnīcu (3Moz. 4:3–7, 13–18, 22–25, 27–30). Otrajā fāzē, kas notika tikai reizi gadā, Salīdzināšanas dienā, svētnīca tapa šķīstīta no šiem grēkiem (16:15–19). Patiesībā, Salīdzināšanas dienas jautājums nav par piedošanu. Šis termins 3.Mozus grāmatas 16. nodaļā vai 23:27–32 pat neparādās. Salīdzināšanas diena bija laiks, kad svētnīca (un ļaudis) tika šķīstīti, un grēki izšķiroši un noteikti izdzēsti (skat. 16:29–34; 23:27–32).

Līdz ar to piedošana un grēku izdzēšana nav viena un tā pati lieta. Reāla un efektīva piedošana tika panākta ar regulāriem upuriem (3Moz. 17:10–11), kad grēki tapa pārcelti uz svētnīcu, tas ir, pie paša Dieva. „Dievs uzņemas grēcinieku vainu, lai tos pasludinātu par taisniem. Ja Dievs piedod grēciniekiem, Viņš uzņemas viņu vainu.”⁵ Nākamais, ir nepieciešams grēkus izdzēst, un tas tika izdarīts Salīdzināšanas dienā. Tad ir nepieciešams attaisnot divas lietas: Dieva tiesības piedot un grēcinieka vēlmi saņemt piedošanu, kas nozīmē Dieva piedošanas pieņemšanu ticībā. Citiem vārdiem, piedošana pastāv divas puses: te ir Viens, kurš sagādā piedošanu, un otrs, kurš šo piedošanu saņem. Kur ir darīšana ar glābšanu, abām pusēm ir jābūt taisnotām: Dieva pusei, citādi Viņu varētu apsūdzēt patvaļībā, un cilvēku pusei, citādi sanāks universalisms, kas ir ideja, ka laika galā visa cilvēce taps pestīta. Ja glābšana ir ticībā, tad tā ir jāpieņem. Tātad līdzīgi kā upuris attaisno Dieva tiesības piedot (Rom. 3:25, 26), tā arī ir nepieciešama noteikta pārbaude, lai atklātu, ka piedošana ir patiesi un uzticami pieņemta. Tikai tad, kad abas piedošanas puses ir tapušas skaidri un pilnīgi attaisnotas, likumīgo atbildību – vainu – visbeidzot var paņemt prom no Dieva paša.

Šī iemesla dēļ mums ir nepieciešami abi – krusts un svētnīca, upuris un īsta Salīdzināšanas diena. Šajā dienā (vissvarīgākā diena Israēla reliģiskajā kalendārā, kas iezīmē *cilvēku un svētnīcas gala šķīstīšanu*) visiem cilvēkiem bija jāpārtrauc savi darbi un jāpakļauj savas dvēseles pazemībai un pilnīgai padevībai Dievam (3. Moz. 23:27). Pie krusta Dievs nesa grēcinieka sodu. Viņš samaksāja izpirkuma maksu un izlēja izpērkošās asinis par mūsu glābšanu. Šī iemesla dēļ Jēzum bija jāmirst, lai mēs varētu tapt glābti. Un svētnīcā cilvēka nodošanās Dievam tiek apstiprināta, tādējādi demonstrējot, ka Viņam ir tiesības piedot tai vai šai personai. Krusts nespēj pierādīt, ka Dievs ir taisns, kad Viņš taisno individuālu grēcinieku. Krusts Dievam dod tiesības piedot. Kā salīdzināšanas upuris, krusts ir pilnīgs un pabeigts, taču tas viens pats nespēj aizstāvēt mūsu nodošanos Jēzum Kristum kā mūsu Glābējam. Te ir nepieciešams kas cits – novest salīdzināšanu līdz tās noslēguma pakāpei – un šeit klāt pieslēdzas svētnīca.

Svētnīcas centrā nav darbi, līdzīgi kā piedošanas centrā nav darbi. Pāvils to pilnīgi skaidri pasaka Romiešiem 8:31–39. Kad apsūdzētie, tie, kam nav tiesību uz glābšanu savu grēku dēļ, uzticas Jēzum, tie var dusēt pārliecībā, ka Viņš ir starpnieks viņu labā Dieva priekšā. Tiem nav jābaidās, jo neviens nav spējīgs viņus šķirt „no Dieva mīlestības, kas ir Jēzū Kristū, mūsu Kungā” (8:39, 1. Jāņa 1:9). Bez mums pašiem visā pasaulē nav nekas, kas spētu atņemt mums Dieva glābšanu (Jāņa 6:37). „Tad tuvosimies patiesīgu sirdi pilnā ticībā, (...) Turēsimies nešaubīgi pie cerības apliecināšanas, jo uzticams ir Tas, kas apsolījis.” (Ebr. 10:22–23). Tā ir vēsts par svētnīcu.

3 Dažkārt šo vārdu *pareisis* tulko kā “piedošana”. Tomēr lielākā daļa teologu ir pārliecināti, ka šādam tulkojumam trūkst pārliecinoša leksikas atbalsta. Skat. Sam. K. Williams, „*Jesus' Death as Saving Event: The Background and Origin of a Concept*”, Harvard Dissertations in Religion, vol. 2 (Missoula, MT: Scholars Press, 1975), 23–25.

4 Šī iemesla dēļ daudzos mūsdienu tulkojumos *hilastērion* Ebreju 9:5 un 2. Mozus 25:17–22 (ebr.val. *kappōret*) tiek tulkots kā „izpērkošais” (propitiator), kā Hieronīms to bija iztulkojis Vulgātā. „Žēlastības krēsls” ir vairāk interpretācija nekā tulkojums, ko ieviesa Viljams Tindls, ietekmējoties no Lutera Bībeles „*Gnadenstuhl*”.

5 Martin Probstle „*Where God and I Meet: the Sanctuary*” (Hagerstown, MD: Review and Herald, 2013), 55.lpp.

Intervēja
Tatjana Tomson

DESMIT GADUS STARP

SLIEKŠŅIEM UN GRIESTIEM

30. novembrī ar krāšņu koncertu savu 10 gadu pastāvēšanu svinēja grupa „Sliekšņi un Griesti”. Daudziem „Adventes Vēstu” lasītājiem grupa ir pazīstama, jo spēlējusi ne vienā vien draudzē un uzstājusies daudzos koncertos. Kopā ar grupu dzimšanas dienas svinību koncertā bija arī mūziķu draugi – dzejniece R. Losāne, aktrise K. Klētniece, grupa „Signature Sound Quartet Latvia” un kamerkoris „Cantamus”.

Vai varat pastāstīt, kā viss pirms desmit gadiem sākās?

Vilnis Punka: Grupas tapšanas pirmsākumi meklējami tālajā 2003.-2004. gadā, kad komponists Ēriks Ceļdoms, kurš tajā laikā strādāja pie manas pirmās dziesmu grāmatas „No skaņu upes” nošu maketēšanas un kā rezultātā mēs iepazināmies, uzaicināja mani kā ģitāristu un savu dziesmu izpildītāju uz tematiskiem vakariem, kuri tajā laikā notika Adventistu draudzes telpās Baznīcas ielā. Piekritu šim uzaicinājumam, jo kā mūziķim man bija ko pateikt klausītājiem- gadu gaitā bija sakrājis liels dziesmu krājums.

Muzicējot šajos pasākumos, iepazinos ar mācītāju Dzintaru Geidi, kuram pašam patika ģitāras spēle, jo pats viņš

spēlēja un bija muzikāli izglītots. Viņš arī faktiski stāvēja pie grupas „Sliekšņi un Griesti” šūpuļa... Pateicoties viņa entuziasmam un organizatoriskām spējām, sāka veidoties pirmais grupas „Sliekšņi un Griesti” pamats.

Ilze Luhaera: Man grupa izveidojās Sarkanā Krusta medicīnas kopmītnēs, kur satiku savu labāko draudzeni Ivetu. Šī it kā nejaušā tikšanās izmainīja visu manu dzīvi, un es sāku apmeklēt baznīcu, iepazīt Dievu caur kristīgo mūziku, kas man bija jauna un apbrīnojama pasaule.

Iveta Kokorēviča: Es atceros, kā mēs (es, Ilze un Vilnis) 2003. gada vasarā satikāmies Baznīcas ielā. Mācītājs Dzintars Geide uz dievnamu, tolaik Cafe church, bija uzaicinājis muzicēt Vilni.

Vēl pēc pāris gadiem grupai pievienojās pianists Māris Žagars. Viņš tika pieaicināts, lai aizvietotu mūsu toreizējo pianistu. Kopš tās reizes Māris ir kopā ar mums.

Māris Žagars: Sliekšņi jau bija pāris gadus, kad es tiku uzaicināts uz vienu koncertu tagadējā Korintas zālē piespēlēt pāris dziesmas. Toreiz man teica, ka tas būs vienreizējs projektiņš...

Edmunds Andersons: Mani savukārt vēl vēlāk uzaicināja Māris Žagars. Biju S&G pāris reizes pirms tam dzirdējis, un biju priecīgs, ka mūsu vidū ir kāds kvalitatīvi muzicējošs kolektīvs, kuru nav kauns aicināt klausīties cilvēkus no malas. Kad Māris mani uzaicināja pievienoties, tad basģitāru pārāk labi nespēlēju. Tas bija ļoti labs stimulents cen-

sties apgūt to labāk. Visstraujākā izaugsme notika 2010. gadā, kad intensīvi darbojāties pie pirmā CD izdošanas un brauciena uz Atlantu, ASV.

Bet pēc tik intensīva darba notiek arī spēku izsīkums, tādēļ nākošais gads pagāja mierīgā ritmā. Pateicoties dažām liktenīgām satikšanām, mūsu grupai pievienojās perkusionists Ēriks Laake-Červinskis. Mēs paši ilgi bijām sprieduši par to, vai mums ir nepieciešami ritma instrumenti grupā, vai bundzinieks nāktu par labu mūsu skanējumam, bet, kad Ēriks pievienojās ar savu džambū, mēs sapratām, ka jā, tas ir īstais cilvēks! Ēriks ir ļoti kolorīts, dzīvespriecīgs cilvēks, kura humora izjūta ir īstajā vietā, un mēs sajūtāties, ka tas ir “mūsējais”.

Vai jūs esat ļoti dažādi vienā grupā?

Māris: Sliekšņu īpašā smarža un garša ir tā, ka katrs no grupas dara savu darbu un dod savu pienesumu grupai. Vilnis ir komponists. Meitenes ir īpašas ar savu ļoti neparasto balsi saliedētību, kas piemīt abām. Ja viņas dzied atsevišķi, arī skaisti skan, bet neparasti, ka divas balsis tik ļoti pilnīgi un unikāli saskan. Ēriks Laake-Červinskis ir mūsu ritmisks pamats, jo latviešiem ar ritmu ir nedaudz grūti. Edmunds ir racionālais prāts mūsu grupā. Es esmu tas, kas nereti rūpējas par muzikālo izpildījumu, lai tas izdotos kopskaņā pēc iespējas labāk un patiesāk.

Un kā top dziesmas?

Vilnis: Dziesmas grupai rodas pamatā pašas par sevi, mani neviens nedzen... Bez speciālas norādes uz izpildītāju, bet beigu beigās dziesma atrod savu piemērotāko izpildītāju, visam ir vajadzīgs savs laiks!

Tiešām jāsaka, man laika gaitā radies iespaids, ka dziesmu tapšana nav nejauša. Viss sakārtojās tā, ka beigās katrai dziesmai ir sava vieta un nozīme, tām visām ir kaut kāda morāle, un tās nes vēstījumu... Ir sajūta, ka mani „kāda neredzama Roka vada”, proti, kādam dzejolim būtu jāpievērš uzmanība – vai nu to pasaka kāds cilvēks, vai man uzdāvina kādu dzejoļu krājumu, vai arī es pats „sadzirdu”, šķirstot dzejoļu grāmatas. Dabiski, tas prasa iekšēju gatavību to pieņemt.

Jums taču katram ir arī sava profesija, vai ne? Māris ir vienīgais profesionālais mūziķis, kas ar mū-

ziku pelna naudu?

Vilnis: Es strādāju „Rīgas Satiksmē” par atslēdznieku, jo kaut kā ģimene ir jāuztur. Man ir muzikālā izglītība – čells un obligātās klavieres. Bet mūzika man dod piepildījumu un saturu dzīvē, jo ar mūzikas valodu es varu dalīties ar klausītājiem, un, ja ir iespēja, palīdzu citiem un arī sev, un ģimenei.

Iveta: Es esmu sociālais pedagogs, bet strādāju bērnodrāzā par audzinātāju. Bet dziedāšana ir mana pateicība Dievam par visu, kas man ir dots, un tas ir veids,

trauslās, garīgās stīgas, kur sajūtam dievišķo pieskārienu un koncertējot ļaujam iesaistīties šajā procesā arī klausītājiem.

Un tu, Māri, kā tu visu paspēj?

Māris: Nu... protams, kāds šad tad cieš to tā. Nereti tādās situācijās mūsu ģimenes ir tās, kas cieš. Bet tā kā visa mana ģimene ir muzikāla, un viņi saprot, ar ko es nodarbojos un ko tas prasa, tas ir liels atbalsts. Šobrīd manā darba kārtībā liela nozīme ir arī grupai *Signature Sound Quartet*. Šķiet, ka viens vai otrs ir rei-

kā es varu iepriecināt, aizkustināt cilvēkus, tā ir mana liecība par mīlo Debesu Tēvu.

Ilze: 2004. gadā ieguvi bakalaura grādu tiesību zinībās, un pēc pabeigšanas visus šos gadus strādāju jurista profesijā. Tas ir diezgan atbildīgs darbs, kur nepieciešama milzīga precizitāte, jo katram komatam un vārdam ir attiecīga nozīme un jēga. Mūzikā precizitāte ir tikpat svarīga kā jurisprudencē, tomēr muzicējot darbojas tēlainā, labā smadzeņu puslode, un man kā sievietei to darbināt ir daudzreiz patīkamāk nekā kreiso, loģisko. Esmu pateicīga Dievam par to, ka Viņš ir apveltījis mani ar tik daudz talantiem, tā ir nenovērtējama dāvana!

Edmunds: Es savukārt esmu pēc profesijas analītiķis-programmētājs, mans ikdienas darbs saistīts ar datoriem un IT pasauli. Arī izglītība ir atbilstoša – datorzinību maģistrs. Tāpēc muzicēšana un dziedāšana man ir kā atslodze no racionālās pasaules. Mūzika ir tā, kas ļauj pārdzīvot grūtākus brīžus dzīvē, tā ir kopā arī tad, kad ir priecīgi. Mūzika ir tā, kas bez racionāliem vārdiem iesniedz garīgajā pasaulē un ļauj īpašā veidā saskarties ar Dievu. Kad to darām grupā, tad visi kopā īpašā veidā nonākam uz šīs

zēm greizsirdīgs uz to, cik daudz laika es varu veltīt viņiem, bet es domāju, ka mēs tomēr sadzīvojam.

Edmunds jau pieminēja braucienus uz ASV. Jums ir bijuši vairāki koncerti ārzemēs. Kā tas notika?

Iveta: Jā, varam tikai pateikties Dievam par draugiem, kas mums dāvājuši šīs iespējas divas reizes pabūt Amerikā un šoruden Londonā.

Grupas pirmsākumos ar mums muzicēja Kaspars Ozoliņš, kurš tagad ar ģimeni dzīvo Kalifornijā. Toreiz viņa vecāki Aivars un Juta Ozoliņi uzaicināja mūs pie sevis uz Ameriku, lai piedalītos viņu draudzes muzikālajā kalpošanā. Iepazināmies ar Amerikas latviešiem un koncertējām arī Amerikas latviešu namā abas reizes. Bez tam ceļojumi bija bagāti ar dažādām ekskursijām, pārgājieniem, par ko rūpējās Aivars Ozoliņš ar ģimeni. Pabijām tādās skaistās vietās kā Yosemite Nacionālajā parkā un *Grand Canyon* (Lielais Kanjons). Tas ir neaizmirstams un brīnišķīgs piedzīvojums, ko nekad neaizmirsīsim.

Edmunds: Mans pirmais brauciens grupas sastāvā bija uz Atlantu un Losandželosu, ASV 2010. gadā. Protams, ka

tas bija emocionāli bagāts gads. Pati ziņā, ka mūs izvēlējās pārstāvēt Baltijas valstis lielajā Vispasaules Adventistu baznīcas Ģenerālkonferences sesijā, bija ļoti satraucoša un pagodinoša. Lai tas īstenotos, nācās “apēst” daudzus pudus sāls, jo finansējums bija jānodrošina mums pašiem. Par tā gādāšanu mēs ar Māri varētu pastāstīt interesantu stāstu, bet tas laikam neietilptu šajā rakstā.

Tajā braucienā mēs kārtējo reizi pārliecinājāmies par Dieva gādību un vadību. Vēl šeit, Latvijā esot, meklējām dzīvesvietu, jo viesnīcas bija pārāk dārgas, lai varētu tās atļauties. Aidim Tomsonam izdevās mūs iepazīstināt caur e-pastiem ar vienu Amerikas latvieti Andri Salnīti, kurš dzīvo Atlantā un kurš palīdzēja mums sameklēt dzīvesvietu, un, kad bijām uz vietas, pieņēma mūs kā savu ģimeni. Ciemošanās un muzicēšana viņa mājās ir spilgti saglabājusies atmiņā.

Nākošā liktenīgā satikšanās notika Baznīcas ielā, kad mūsu muzikālo uzstāšanos dzirdēja Mirosļavs Pujičs, kurš ir Komunikāciju un mēdiu kalpošanas direktors Transeiropas divīzijā. Viņš mums šajā jubilejas gadā uzdāvināja divas lielas dāvanas – nofilmēja mūsu grupai mūzikas video, kurus viņi paši un arī mēs varam izmantot Dieva vēsts izplatīšanā, un uzaicināja mūsu grupu piedalīties konferencē Londonā. Šoruden mums nevajadzēja raizēties par finansiālo nodrošinājumu, jo brauciens un viesnīcas bija apmaksātas. Bija ļoti patīkami kā grupai, kas pārstāv Latviju, doties uz Londonu un muzicēt starp mūziķiem, kas pārstāvēja citas Eiropas valstis.

Mūsu mūzika atšķīrās no tur ierastās, jo bija oriģināla mūzika. Mēs, kā jau zināms, spēlējām Viļņa Punkas komponētu mūziku. Tas daudziem gāja pie sirds, jo pārsvarā kristīgās grupas spēlē visiem zināmas dziesmas savā interpretācijā, kas, pietiekamā biežumā izpildītas, kļūst apnicīgas. Tā kā varam pateikties Dievam par tik daudzām liktenīgām satikšanām un dāvanām!

Jums tikko bijis krāšņais un bagātīgais svētku jubilejas koncerts. Kādas ir emocijas pēc koncerta?

Vilnis: Pēc koncerta emociju gamma ir ar plašu diapazonu... no liela noguruma, jo ielikts šajā koncertā bija ļoti, ļoti daudz, līdz gandarījumam par paveikto. Izskatās, ka jubilejas koncerta norise atbilda iecerētajam.

Iveta: Ir īpaša sajūta, noiets kāds mums visiem nozīmīgs posms kopā ar kom-

ponista Viļņa radīto, ārkārtīgi skaisto mūziku. Jubilejas koncerts bija daudzo mēģinājumu un negulēto nakšu gala rezultāts. Mēs patiešām ļoti, ļoti gatavojāmies šim lielajam notikumam. Viss iecerētais izdevās, un ceru, ka klausītāji guva prieku, un paldies viņiem par iedvesmu muzicēt un darīt labos dvēseles darbus pie cilvēku sirdīm!

Ilze: Koncerta gatavošanās process bija tik saspringts laiks, ka tagad, kad tas viss aiz muguras, pārņem tādas neizprotamas sajūtas, jūtos tā kā izmesta no laivas! Prieks un gandarījums mijas ar tukšumu, liekas ka vairs nekas nenotiek...

Lai cik dīvaini arī tas nebūtu, bet, ja runājam par mūsu grupas izaugsmi šo gadu laikā, mūsu mūziķu attieksme tieši jauno dziesmu apgūšanas procesā ir tikpat radoša kāda tā bija pirms desmit gadiem, tomēr tagad esam kļuvuši daudz profesionālāki, ar lielāku atbildības sajūtu pret klausītāju. Ieguldīts ir milzīgs darbs un laiks, kas zina, kas vēl mūs sagaidīs!

Edmunds: Manuprāt, šis bija mūsu beidzamā laika labākais koncerts. Bija liels prieks tajā piedalīties. Dodot kaut ko no sevis klausītājiem, atpakaļ arī daudz saņēmumu, tādēļ pēc koncerta man visa nākošā nedēļa bija ļoti pacīlāta. Kā jau pēc katra koncerta, apzināties labās un ne tik labās lietas, kas bija koncertā, un ņemt vērā, lai nākošajos koncertos būtu labāk un arī klausītājiem lielāks baudījums. Par spīti dažādiem šķēršļiem, kuri bija koncerta gatavošanās periodā, bija jūtams, ka Dievs mūs pieskata un palīdz tiklīdz galā ar grūtībām, saved kopā ar īstajiem cilvēkiem, un beigās ir gandarījums par paveikto! Kārtējo reizi varēju pārliecināties, ka īsti/lieli mākslinieki ir vienkārši un pazemīgi cilvēki, ar kuriem

ir patīkami sadarboties.

Māris: Tas nebija viegls koncerts, jo konteksts ir ļoti sarežģīts. Ikvienam no mums smagi strādā ikdienas darbos, un uztaisīt šāda līmeņa koncertu prasa milzīgus spēkus. Ir bijušas daudzas negulētas nakts. Bet tam pretī, protams, ir tas skaistais, ka ir brīnišķīga zāle, ir brīnišķīga iespēja sniegt cilvēkiem labāko, saņemt pretī labāko. Ja atceramies, tad pirms vairāk nekā 4 gadiem bija koncerts Lielajā Ģildē, kas bija izaicinājums pašas zāles dēļ, jo zinām, kādi slaveni cilvēki ir tur uzstājušies. Šis bija nākamais solis, ne mazāks izaicinājums un liela atbildība klausītāju priekšā, jo koncertā bija ne tikai ar baznīcu saistīti cilvēki, bet arī daudzi no malas. Kristīne Klētniece bija ļoti būtisks šī koncerta aspekts. Pēc pagājušā koncerta sapratām, ka kādam jāstrādā arī ar skatuvisko tēlu, un Kristīne ir šis cilvēks, kurš atsaucās un veltīja mums savu laiku, lai mēs uz skatuves izskatītos dzīvāki, drošāki un spētu mūsu ideju sniegt daudz pilnīgāk.

Ko novēlat sev un mūsu lasītājiem turpmāk?

Iveta: Vispirms vēlos pateikties grupai par iespēju muzicēt kopā visus šos gadus. Vilnim novēlu, lai rodas arvien skaistākas un dziļākas melodijas. Ikvienam grupas dalībniekam novēlu veselību, izturību, Dieva svētības un palīdzību ikvienā dzīves solītī.

Ja nebūtu mūsu mīļo klausītāju, tad arī mēs nebūtu. Mēs gūstam prieku un papildījumu no tā, ka klausītāji ir priecīgi un aizkustināti.

Māris: Ja darbošanās būs tikpat aktīva un saliedēta, tad skatuves neizpaliks. Gribētos vēlēt iedvesmu vispirms, nepazaudēt siltās savstarpējās attiecības, kas ir mūziķu starpā. Gribētos vēlēt Vilnim vēl ne vienu vien jauku dziesmu. Bet tas nav spiedienu no mūsu puses!

Vilnis: Nākamajā grupas desmitgadē gribētu augt un pieaugt ar savām spējām, muzikāli kalpojot Dievam un sabiedrībai. Nezaudēt ticību, cerību!

Edmunds: Gribētu novēlēt mums kā grupai pacietību, panesot viens otra arvien radošākas idejas, uzdrošināšanos sapņot un realizēt augstus mērķus, kā arī pieaugt profesionālā ziņā. Īsti svētki ir tad, kad sajūti Dieva labsirdīgo smaidu par tavu dzīvi.

Ilze: Sliekšņiem, tāpat arī klausītājiem novēlu beznosacījuma mīlestību, lielu un spēcīgu. Mīlestībā mēs kļūstam labāki, gaišāki – tajā VISAS lietas ir iespējamās.

Dieva balss

Padalīšos ar kāda kristieša vaļsirdīgu atzīšanos. Es ceru, ka šis sacerējums nav un nekad nebūs par mani pašu un nevienam no jums.

“Es labprāt atrodos garīgu, dziļi ticīgu cilvēku sabiedrībā. Man patīk runāt par dažādiem garīgiem jautājumiem. Pēc tādām pārrunām es pats jūtos garīgāks un tuvāk Dievam. Gadās dzīvē periodi, kad, šķiet, esmu iztukšots, attālināties no Dieva. Tādās reizēs labprāt satiekos ar kādiem draudzes cilvēkiem un aprunājos par teoloģiskām tēmām.

Esmu atklājis, ka būtiski ir uzdot īstos jautājumus. Piemēram, pirms kāda laika draudzē bija aktuāli runāt par pravietojumiem. Es jautāju par zvēru un zvēra skaitli – 666. Ko tas nozīmē un kā pasargāt sevi, lai nepieņemtu šo zīmi? Šādi jautājumi rosināja vērtīgas pārrunas un sniedza tādu kā garīguma piepildījumu. Nekas cits nebija jādara – pietika aprunāties.

Atceros, ka bija sarunas par sabatu. Es rosināju citus domāt par to, kas padara sabatu īpašu. Vai tas nav Dieva tuvums? Kāpēc sabats ir aktuāls šodienas sabiedrībai? Vai tā nav diena, kad va-

ram atrauties no ikdienas darbiem un būt īpaši kopā ar sievu, saviem bērniem un citiem tuviniekiem? Šie jautājumi rosināja vērtīgas pārrunas, kuras lika man justies garīgi piepildītam. Man vairs nevajadzēja piepūlēties, lai meklētu Dieva tuvumu un veltītu īpašu laiku ģimenei. Es to vienkārši nedarīju, jo garīgās pārrunas lika domāt, ka ar mani viss ir labi.

Pēdējos gados mūsu draudzē ir aktuāla atmodas un reformācijas tēma. Mani jautājumi pārrunām bija šādi. Kur sākas reformācija – manā brālī, māsā vai manī pašā? Ar ko saistīta atmoda? Vai ar kampaņām, vai pasākumiem uz ielas, koncertiem? Vai tomēr ar atgriešanos no grēkiem, ar dzīvesveida maiņu, ar tuvākā cienīšanu un mīlēšanu? Šie jautājumi rosināja dziļas diskusijas un vērtīgas pārrunas. Tās mani tā piepildīja, ka nejutu vajadzību kaut ko mainīt savā dzīvē. Tās radīja manī pārliecību, ka es esmu atmodies un reformējies – ne tā, kā tie citi, kas manās pārrunās nepiedalījās.

Tagad aizvien biežāk dzirdu runājumus par Dieva vadību ikdienā un Viņa balss saklausīšanu. Manuprāt, tā tie-

šām ir vērtīga tēma, par kuru runāt. Ja mirstīgs cilvēks var sadzirdēt mūžīgā Dieva balsi un piedzīvot Viņa vadību, tad tas ir pretarguments visiem skeptiķiem un neticīgajiem. Tāpēc es tagad, tiekoties ar brāļiem un māsām, uzdodu jautājumus par klausīšanos Dieva balsī. Kā dzirdēt Dieva balsi? Kā atšķirt to no savām domām? Kas traucē saklausīt? Esmu uzzinājis, ka tam ir jāvelta laiks. Ka lūgšanās ir ne tikai jārunā, bet arī daudz jāklausās. Dieva balss ir jāklausās, arī lasot Biblii. Es turpinu uzdot dažādus jautājumus par šo tēmu. Šīs pārrunas vairāk par visām iepriekšējām man liek justies garīgākam...”

Pēc šīs vaļsirdīgās atzīšanās ierosinu nodziedāt dziesmu no mūsu “Kokļu Skaņām”:

Runā uz mani, Jēzu,
Dvēselei stīgas skar!
Lai Svētā Gara balsi
Ausis man dzirdēt var.
Palīdzi sirdī uzņemt
Vārdus, kas mieru dod.
Lūpas lai dzied par Tevi,
Sirds dziesmā prieku rod.

Ulvis Skadiņš

Pateicība no cietuma

Kā jau varējām lasīt iepriekšējā „Adventes Vēstu” numurā, gandrīz par patīkamu tradīciju ir kļuvušas ūdens kristības, kas otro gadu desmitu ik gadu tiek rīkotas Jelgavas cietumā. Prieks, ka arī šis gads nebija izņēmums! Šogad šis brīnišķīgais pasākums, kad savu „jā” vārdu brāļu un mūsu klātbūtnē Jēzum teica 13 puīši, notika 14.septembrī.

Ar Jūsu starpniecību visu jaunatgrieztu brāļu vārdā man tika uzticēts pateikt mīļu paldies katram brālim un māsai, kuri šajā puīšiem tik īpašajā dienā izvēlējās būt kopā un ar savu klātbūtni iedrošināt jaunos brāļus, uzsākot jauno dzīves ceļu. Vispirms jau gribas sacīt mīļu paldies brīvprātīgajam cietumu kapelānam, mīļajam brālim Rihardam Krieviņam un cietuma kapelānam Jānim Tautvaitim. Ne tikai šoreiz, bet visu šo gadu laikā bez šo brāļu aktīvas darbības pazudušo dvēseļu kopšanas darbā nekas tik brīnišķīgs šeit nevarētu notikt. Skumjā ziņa gan ir tā, ka sakarā ar brāļa Riharda aiziešanu pensijā, Adventistu draudzes kalpošanas darbs šajā cietumā tiks pārtraukts...

Mīļš paldies Septītās dienas adventistu draudžu savienības bīskapam, mīļajam brālim Vilnim Latgalim un mācītājam, mīļajam brālim Andrim Āriņam, kurš, lai arī 100% nodevies kalpošanai, rada iespēju šajā rītā būt kopā un priecāties līdz ar mums.

Vēl kāds mīļš paldies lai aiziet līdz visskanīgākajām balsīm no brāļa Mārtiņa Subatoviča vadītā kora „Gaismas Ceļā”, kas arī nu jau vairākkārt ir izvēlējušies ar savu klātbūtni un skaistajām dziesmām iedrošināt jaunkristāmos Jelgavas cietumā. Īpaši sveicieni arī māsai Elīnai Gailei viņas aizvadītajā vārda dienā.

Patiešām, vēlreiz mīļš jums visiem paldies! Lai Jūsu dzīvē Dieva svētības nebeidzas nekad! Ir grūti atrast atbilstošus vārdus, lai pateiktu savu paldies, jo gribas to pateikt katram atsevišķi, katram īpašā veidā, tāpēc kā pateicība brāļiem un māsām lai ir šie vārdi:

Nav nozīmes vārdiem, kuri ir tikai vārdi.
Nozīme ir sirds vārdiem, tiem spēj ticēt,
Tie spēj palīdzēt. Tajos var klausīties,
Un tie ir no sirds.

Tā ir sajūta, kad saprati, ka neesi viens,
Sajūta, kuru ir jāsajūt, un atkal spēj dzīvot,
Spēj just un smaidīt, spēj domāt un mīlēt.
Pietiek tikai ar pāris zīlbēm, un Tu pacelies spārnos,
Tu ieej it kā citā dimensijā,
Un dzīve, šķiet, sākas no jauna.

Liela nozīme ir vārdiem, vārdiem, kuri nāk no sirds un Aizķeras citā sirdī.

Vajag runāt, un īstajā brīdī
Kāda sirds, kurai būs vajadzīgs,
Kāda sirds Tevi sadzirdēs un spēs pacelties spārnos...
Ir mīļi kādu atgriezt dzīvē!

Tiešām, vēlreiz mīļš jums visiem paldies! Vēlot mums visiem daudz Dieva žēlastības, Kristus mīlestībā –

*Savienības draudzes brālis
Varis Sniedze (Jelgavas cietums).*

Maina Roderte
Rīgas 7. draudze

Cilvēku vajadzības un EVANĢELIZĀCIJA

Vienīgi Kristus metode dos patiesas sekmes cilvēku glābšanā. Pestītājs nāca pie cilvēkiem kā tāds, kas vēlas tiem darīt labu. Viņš bija līdzjūtīgs, kalpoja viņu vajadzībām un iemantoja viņu uzticību. Tad Viņš lūdza: „Sekoiet Man!”

Zinot un ticot šai patiesībai, arī Ventspils draudze, plānojot misijas darbu šajā ziemas periodā, izvēlējās sekot Kristus priekšzīmei. Metode it kā vienkārša, bet kā to praktiski īstenot, kā ieinteresēt un mantot cilvēku uzticību, šie jautājumi palika.

Tomēr evaņģelizācijas plāns tika sastādīts, pienākumi sadalīti, ar to saistītās formalitātes nokārtotas un papildspēki sarunāti. Tā kā plānotais misijas pasākums sakrita ar Lūgšanas nedēļas noslēgumu, tad, dabiski, visa iepriekšējā nedēļa tika veltīta aizlūgšanām arī par to, lai Dievs svētī un pagodina sevi caur darbu, ko Viņa draudze vēlas darīt savā pilsētā. Esmu ieradies Ventspilī, lai sekotu visam notiekošam un pastāstītu par to arī Jums, AV lasītāji. Jau sākumā gribu pateikt, ka Ventspils draudze visu tālāk notiekošo organizē sadarbībā ar biedrību „Latvijas veselības misija”,

Ir 8. novembris,

sestdiena, sabata rīts, apmācies, bet vēl pietiekoši silts. Draudzes telpas jauniešu pilnas, arī zāle pildās ar apmeklētājiem, kas ar savām lūgšanām pavadīs tos, kas dosies ielās pie cilvēkiem. Pulksten desmitos jaunieši, skaitā nedaudz pāri divdesmit, ar paceltu biedrības karogu, ar baloniem un ielūgumiem pilnām rokām dodas uz gājiena „Prieks kustībā” starta vietu pie lielā enkura Loču un Parka ielas krustojumā. Gājiena mērķis ir vienot veselīga dzīvesveida piekritējus un ar savu prieku un kustību reklamēt un ieinteresēt arī citus.

Šeit mūs jau sagaida reportieri no „Ventas Balss”, un pievienojas kādi piecpadsmit vietējie veselīga dzīvesveida entuziasti. Tad jau arī ierodas divas policijas mašīnas, kas pavadīs

un nodrošinās gājiena drošību, un, kā plānots, pus vienpadsmitos tas sāk savu ceļu cauri pilsētai uz finišu – Ventspils Jaunrades namu, Maiznieku ielā 11.

Jauniešiem un bērniem šāds gājiens bija īpašs piedzīvojums. Ieslēgtās bākugunis un sirēnas ielu krustojumos, kas apturēja satiksmi un deva iespēju mierīgi soļot gar stāvošo mašīnu rindām, deva savu emocionālo lādiņu un uzturēja prieku kustībā. Arī cilvēki ielas malās bija smaidīgi un labprāt ņēma ielūgumus uz koncertu un Veselības izstādi. Tieši jauniešu pārsvars veselīga dzīvesveida gājienā, manuprāt, bija laba reklāma.

Beidzot ir sasniegts arī Jaunrades nams. Nelielas atslābināšanās kustības, un dodamies iekšā. Tur otrā stāva plašajā zālē gājiena dalībnieki izvie-

tojas pie sešvietīgiem galdiņiem, uz kuriem ir gaumīgi un apetīti rosinoši sakārtoti augļi, dažādi maizes izstrādājumi, salāti, veģetārās kotletes un silta tēja. Ir ieradušās divas dziedātāju grupas – „Sliekšņi un griesti” un Cēsu vīru kvartets –, lai sniegtu garīgu mūziku. Arī klausītāju rindas papildina vēl daži aicinātie.

Atklājot pasākumu, vadītājs Oskars Šļakota, starp citu, pasacīja, ka šīs akcijas mērķis ir pulcināt un tuvināt tos, kuri vēlas sevi uzturēt labā fiziskā, garīgā un emocionālā līmenī. Arī Ansis Roderts kā Veselības misijai piederošais klātesošajiem ar video palīdzību parādīja, ka esam dzimuši kvalitatīvai, pilnvērtīgai dzīvei, ko nezināšanas vai vienaldzības dēļ nevajag izniekot. Patika, ka dziedātāji klausītājiem pa-

stāstīja par sevi un liecināja, kā Dievs tiem palīdzējis iziet cauri bezcerībai un atdevis cerību. Tāpēc vēlos līdzdalīt kādas dziesmas piedziedājuma vārdus: Ja uzskati, ka vari parādīt man Sevi, tad lūdzams iespīdi šai grēcinieka dvēselē. Es gribu zināt patiesību, vēlos sajust to, Tevi, Dievs, lai ticētu.

Pēc pāris stundu kopā pabūšanas akcijas rīkotāji atvadījās no to atbalstītājiem, sakot: „Uz tikšanos rīt Veselības izstādē!” Pirmais līmenis- iepazīšanās un nāksana pie cilvēkiem kā tādi, kas vēlas tiem darīt labu – it kā noslēdzās, bet tas nav viss.

9. novembrī

vienpadsmitos no rīta sākās Veselības izstāde, kad bija jākalpo cilvēku vajadzībām. Izstādi apmeklēja 55 cilvēki, starp tiem bija arī daļa no vakardienas dalībniekiem. Nāca arī tie, kas bija saņēmuši ielūgumus. Zīmīgi, ka darbs, kas darīts iepriekšējos gados, radīja ieinteresētību par šodien notiekošo. Cilvēki atcerējās ārzemju lektoru vadītu semināru par veselību pirms gadiem astoņiem, kā arī ADRA's sniegto palīdzību. Izrādās, ka neviens labs darbs nekur nepazūd. Protams, gaidījām lielāku cilvēku pieplūdumu, bet tas, ka izstāde nebija pārslogota, veicināja kvalitatīvāku darbu, bez steigas ar maksimālo uzmanību katram.

Interesi par savu veselību izrādīja gan vecākā paaudze, gan arī jaunieši. Kāpēc viņi nāca? Cilvēki ir dzīves noguruši, tos māc sarežģījumi ģimenē, depresija, vientulība, tuvinieku nāve, neziņa par rītdienu, alkoholisms, gan tas, ka nav dzīvei mērķa. Ansis uzskata, ka Uzticības stenda un konsultāciju salikšana kopā bija veiksmīgs risinājums. Garīgais un medicīniskais kopā, lai bībeliskie padomi kļūst praktiski un saistoši. Tas daudziem deva cerību, ka Alfas kurss risinās viņu problēmas.

12. novembris

Pirmā Alfas kursa nodarbība, kurai jākalpo dzīves kvalitātes pacelšanai. Vai cilvēki sapratīs, cik ļoti mūsu fiziskā, garīgā, sociālā, intelektuālā un emocionālā daba ir saistītas un viena otru iespaido? Vai izdosies, pielietojot dievišķās terapijas metodes, gūt rezultātu? Jau pusstundu pirms sākuma ierodas pirmie apmeklētāji. Pārsvārā pulciņos pa trim, četriem. Nāk arī draudzes locekļi, bet gandrīz katram līdzī kāds draugs. Bija patīkami redzēt, ka uz Alfas kursu ierodas arī tas jaunais pāris,

ko ievēroju jau gājienā un koncertā. Un tā pirmā nodarbība kopā pulcināja trīsdesmit sešus entuziastus. Arī ventspilnieki praktizē sanākušiem pasniegt vieglas vakariņas un siltu tēju, jo dažī nāk no darba.

Pirmā tēma: cilvēka vērtība. Kas to nosaka? Ķīmisko sastāvu pārrēķinot naudā, ieguvums visai niecīgs, bet aprēķinot iekšējo orgānu cenas, cilvēks varētu maksāt ap 45 milj. \$ dolāru. Bet cik vērtīgi ir mūsu talanti, emocijas, domas, darbi utt.? Savas vērtības apzināšanās ietekmē veselību. Cilvēks ir viens veselums. To apstiprina pati veselības definīcija: veselība ir pilnīga fiziska, garīga un sociāla labklājība, nevis tikai stāvoklis bez slimības vai fiziskiem trūkumiem. Šobrīd cilvēce ļoti cieš no sirds un asinsvadu, plaušu un elpošanas ceļu slimībām, cukura diabēta un audzējiem. Un tās ir dzīvesveida slimības.

Pēc nelielās lekcijas sekoja darbs grupās. Pie viena galda sēdošie kopīgi pārrunāja un katrs atbildēja uz trim jautājumiem par to, kas esam, kāda jēga dzīvot veselīgi un kas nepieciešams, lai to varētu izdarīt?

Noslēgumā izskanēja klātesošo interesējoši jautājumi un arī atzinums, ka līdz šim ir pietrūkuši tieši šie trešdienas vakari.

Daži secinājumi

Šajā darbā bez Dieva spēka iejaukšanās nekas nav panākams. Tas prasa draudzes un tās darbinieku pilnīgu uzticēšanos Viņam un ticības drosmi. Domāt nevis par savu nevarēšanu, bet ka Dievam viss ir iespējams. Tas nozīmē apzināties, ka esi dzīves kara laukā,

lazarētē, un Dievs vēlas, lai tu palīdzī tiem, kam var un kas vēlas, lai tiem palīdz. Lūk, tā ir uz cilvēku vajadzībām balstīta evaņģelizācija. Ir pienācis laiks to saprast un darīt. Teorija ir vajadzīga, bet ar to vien ir par maz. Draudzes dar-

biniekiem ir jāklūst par praktizējošiem miesas, dvēseles un gara ārstiem! Kad iestājamies slimnīcā, nodaļas personāls iniciatīvu pārņem savās rokās. Arī septītās dienas adventistiem jāstrādā ar iniciatīvu, uzlocītām piedurknēm, apzinoties, ka veselīgs dzīvesveids ir dominante, pamats uz cilvēku vajadzībām balstītai evaņģelizācijai.

Koncertā un izstādē piedalījās arī cilvēki no citām konfesijām. Viņi seko adventistu draudzes darbībai un vēlas pārņemt mūsu metodes. Mums vajadzētu vienmēr atcerēties, ka Dieva tauta senatnē bija skaitliski maza tauta, bet Dievs vēlējās, lai tā būtu par svētību visām citām; par galvu, ne par asti. Uzticība mūsu Pestītājam arī mūs var darīt par ietekmīgu spēku uz labu.

Jaunieša Andra Plīnģa iespaidi un vērtējums: priecē ventspilnieku apņemšanās kaut ko darīt savā pilsētā. Tas iedvesmo. Var jau kritiķi vīpsnāt par to, bet labāk ir kaut ko darīt nekā nedarīt neko. Uz vispārējā adventistu pasākumu fona šis bija inovatīvs piegājiens savā pilsētā. Darba iesākums ir ļoti labs tieši no pārdomātās stratēģijas (raksts avīzē, gājiens, veselības izstāde, Alfa). Mēs gaidām, lai brāļi un māsas Ventspilī nepārstātu kaldināt plānus kā turpināt aizsniegt savas pilsētas iedzīvotājus. Labi pārdomāts un oriģināls iesākums, bet galvenais darbu turpināt un to darīt, cieši pieķeroties Jēzum.

Darbs, kas IEDVESMO

Jana Kuzmenkova

Dvēsele, kas bagātīgi svētī citus, taps stiprināta, un kas bagātīgi veldzē citus, arī pats kļūs veldzēts. (Sal.pam. 11:25)

Jauniešu kalpošanas nodaļā 2014. gada pasākumu sezona bijusi piesātināta, un par to ir jāpateicas jauniešu vadītājam Daumantam Kleimanim un tiem jauniešiem, kas ieguldījuši savu laiku un lūgšanas kopīgo uzdevumu īstenošanā. Pēc šajā gadā piedzīvotā ir jāsecina, ka reģionālās evaņģelizācijas grupas, kas tika izveidotas 2013. gada rudenī, pierāda savu nepieciešamību, jo Latvijā tagad darbojas vismaz sešas nelielas jauniešu komandas, kuras domā par savu reģionu, darbojas tajā un ļauj Dievam viņus izmantot kā savus darbarīkus, lai nestu svētības apkārtējiem. Jauniešu nodaļā ir vēl trīs komandas – konferenču komanda, draudžu komanda, IMPACT komanda. Šajā rakstā ir apkopoti daudzie pasākumi, mazāki un lielāki, lai varam līdzdalīt prieku par piedzīvoto ar tā lasītājiem.

Ko gan cilvēkam dod sadraudzības brīži? Tik daudz, lai piedzīvotu vienkāršu un patiesu prieku, draudzīgas sarunas, kurās tiek noliktas ikdienas nastas, ticības stiprinājumu, dzirdot, kā Dievs darbojies kādā dzīvē, atmiņas, kas liks smaidīt vēl

arī pēc tam. Jauniešu nodaļas pasākumu klāstā šī joma ir bijusi svarīga.

2014. gada pirmās dienas tika aizvadītas Mežlīdumos, kopā sagaidot Jauno gadu nelielā lokā. Neilgi pēc tam, februārī, Inčukalnā notika sporta pasākums, kas pulcināja aktīva dzīvesveida piekritējus no dažādām Latvijas pilsētām. Aprīlī Jelgavas jaunieši tikās Lielās talkas pasākumā. Tā viņiem bija saulaina diena, kas pavadīta lietderīgā darbā. Maijā daži jaunieši no Ezeres devās velobraucienā no Ezeres līdz Skrundai, tas bija piedzīvojumu pilns un draudzību stipri-

nošs pasākums, ko rīkoja Kurzemes reģiona pārstāvji. Sadraudzības pasākumu klāstā ir arī plostu brauciens jūnijā nogalē, kur varēja gan aktīvi airēt un tādējādi sportot, gan no sirds izsmieties, gan apbrīnot apkārt esošo, Dieva skaisti radīto, kluso dabu, gan trenēt pacietību dažādu šķēršļu pārvarēšanā. Citiem tuvāka ir jūra nekā Abavas upe, tāpēc vairāki Vidzemes jaunieši augstā tikās Saulkrastu jūrmalā.

Cik gan vērtīgs ir kopīgi pavadīts laiks, meklējot Bībeles patiesības! Šim nolūkam Vidzemes reģions martā rīkoja kon-

ferenci Jaunieša izaicinājums 21.gs. Tas bija izaicinājums jauniešiem veidot dziļākas attiecības ar Dievu. Īpašas svētības tika piedzīvotas jauniešu vakaros Ezerē. Daumants Kleimanis tika aicināts kā viesis līdzdalīt Bībeles patiesības. Šis pasākums notika, pateicoties vietējo jauniešu iniciatīvai un vēlmei piedzīvot garīgas atklāsmes un kopā būšanas brīžus. Viens no galvenajiem garīgi centrētiem pasākumiem ir jauniešu konferences, kas šogad bijušas divas. Aprīlī konferencē Glābtī, lai mīlētu vairāk nekā 120 dalībnieku tikās Mālpilī, lai klausītos vietējo runātāju līdzdalītajās uzrunās. Šis bija notikums, kas veltīts Jēzus Kristus mācekļu mīlestībai, jo, kā rakstīts Jāņa evaņģēlijā 13:15- No tā visi pazīst, ka jūs esat Mani mācekļi, ka jums būs mīlestība savā starpā. Savukārt oktobra nogalē Iecavā notika konference Tavas dzīves aicinājums. Kā galvenais runātājs tika aicināts Vaidlvudas veselības koledžas direktors Džesijs Cvikers. Šis bija patiesi Dieva svētīts notikums, pēc kura palikušas jaukas atmiņas un īpaša iedvesma atklāt savu talantus, attīstīt tos un veltīt dzīvi darbam tajā sfērā, ko Dievs jau no paša sākuma mums katram ir paredzējis.

Evanģelizācijas jomā jauniešu kalpošanas nodaļā darbojas divas komandas. Draudžu komanda dodas uz Latvijas draudzēm, sadarbībā ar draudzes mācītāju vadot tur īpaši izstrādātu programmu, kas vērsta gan uz pašu draudzes locekļu garīgo stiprinājumu, gan uz evaņģelizāciju pilsētā. Šogad trīs reizes draudžu komanda ar palīgiem devās uz Ludzu, kur tika rīkoti interesanti pasākumi Bērnu un jauniešu centrā, organizēts labdarības koncerts Bērni palīdz bērniem sadarbībā ar ADRA Latvija un ADRA Austrija. Viena no draudžu komandas galvenajām darbības izpausmēm ir praktiska palīdzēšana, tāpēc neizpalika arī dažādu uzdevumu veikšana vietējo iedzīvotāju malkas šķūņos un dārzos. Gada otrajā pusē tika aizsākts darbs Ventspilī, kas vēl turpināsies

nākamajā sezonā. Šajā pilsētā jau ir rīkoti dažādi pasākumi, piemēram, novembrī notika veselīga dzīvesveida piekritēju gājiens un arī Veselības expo. Dalībnieku lokā bija gan vietējās draudzes pārstāvji, gan draudžu komanda, gan arī pilsētas iedzīvotāji un interesenti no citām vietām.

IMPACT Latvija nedēļas evaņģelizācijas nometnes notiek vasarā, un šoreiz tas bija Daugavpilī. Svētības, kas tiek piedzīvotas šajā pasākumā, ir milzum lielas gan pašiem dalībniekiem, gan pilsētas iedzīvotājiem. Vairākas dienas pilsētā tiek rīkotas dažādas stacijas, kur cilvēki, garām ejot, var uzzināt kaut ko vairāk par Jēzu. Daudzas sirdis tiek aicinātas atsaukties, daudziem ir iespēja aizdomāties par dzīvi un tās nozīmi, kad tā tiek pavadīta ar Dievu.

Šāds ir bijis pasākumu klāsts, pielāgots dažādām interesēm, dažādiem mērķiem. Turklāt Jauniešu kalpošanas nodaļā nākamais gads solās būt vēl daudzsoļošāks, jo pēc pirmā darba gada jaunā sastāvā nu ir gūta pieredze un vēl vairāk iedvesmas darīt to, kas Dieva acīs ir vērtīgs. Paldies jauniešiem, kas bagātīgi svētījuši citus ar savu darbu, paldies tiem, kas bagātīgi veldzējuši savus līdzcilvēkus visos aizvadītajos 2014. gada kopīgajos notikumos.

JĒZUS piedzimšanas BRĪNUMS

mamma: Krū un Krā, jūs tik īsā brītiņā virtuvē esat radījuši tik lielu nekārtību! Milti izbērti pa visu galdu, pa grīdu drupačas, un izlietne pilna ar traukiem. Izskatās kā pēc zemestrīces!

KRŪ: Nekādas tādas zemes trīcēšanas nebija, mēs tikai, mammucīt, cepām piparkūkas!

KRĀ: Jā, svētku cienastiņam. Tuvojas taču Ziemassvētki!

KRŪ: Visā pasaulē svin JĒZUS dzimšanas dienu, un mēs arī svinēsim!

KRĀ: Tas taču ir patiešām milzīgs prieks visiem!

KRŪ: Mammucīt, kad mēs ieradāties šajā pasaulē, vai tev arī bija prieks?

mamma: Protams! Es par to priecājos vienmēr!

KRŪ: Arī tagad, kad virtuvē izskatās kā pēc kara?

mamma: Jā, arī tagad. Pie tam es zinu, ka jūs visu sakārtosiet, vai ne?

KRŪ: Kā tad!

KRĀ: Mūsu dzimšanas dienu svinam tikai mēs, bet JĒZUS piedzimšanu svin visā pasaulē, jo VIŅŠ ir visīpašākais!

KRŪ: Ja nebūtu piedzimis JĒZUS, tad neviens nevarētu nokļūt Debesīs, tā, lūk!

KRĀ: Pagājuši jau turpat divi tūkstoši gadu, kopš tas notika, bet šos svētkus neaizmirst pat tie, kuri nemaz nav īsti JĒZUS draugi.

KRŪ: Pastāsti, mammucīt, kādu stāstiņu no tiem laikiem!

KRĀ: Pastāsti vēlreiz par eņģeļiem! Par to, kas notika tajā naktī, kad piedzima JĒZUS. Man ļoti patīk šis stāsts!

mamma: Nu, labi. Pastāstīšu. Tajā naktī, kad piedzima JĒZUS, ārpus Betlēmes pilsētas ganiņi ganīja savas aitiņas un apsargāja tās no zagļiem un plēsīgiem zvēriem.

KRŪ: Oho, cik drosmīgi viņi bija!

mamma: Viņi bija nabadzīgi, vienkārši cilvēki, bet viņi ticēja DIEVAM.

Tajā naktī tie sildījās pie ugunscura.

– Klau, vai atcerieties ko pravieši pareģoja, ka

Pestītājs piedzims tieši Betlēmē, pilsētiņā, kura ir tepat mums blakus? – sacīja viens no viņiem.

– Jā, tikai interesanti, kad tas notiks? – ievaicājās kāds cits.

– Es to gan gribētu pieredzēt! Tam jābūt ļoti varenam notikumam! – kāds teica.

– Kad tas notiks, pasaule kļūs daudz labāka. Vai jums arī tā šķiet?

Bet neviens pat nepaspēja neko atbildēt, kad pēkšņi ganu priekšā atspīdēja varenspoža gaisma. Gani no bailēm nokrita pie zemes.

– Nebīstieties! – atskanēja balss.

Tad viņi raudzījās balss virzienā un redzēja, ka viņu priekšā spožās gaismas vidū stāv eņģelis.

– Es ierados pie jums, lai paziņotu ļoti priecīgu vēsti, – turpināja eņģelis. – Jūs gribējāt zināt, kad piedzims KRISTUS, kuru jūs gaidāt. Tad nu ziņiet, – tas šonakt ir noticis! Es jums pasludinu lielu prieku, kas visiem ļaudīm notiks: jums šodien Pestītājs dzimis, Dāvida pilsētā, kas ir KRISTUS, tas KUNGS.

KRŪ: Ir nu gan labi! Gani paši pirmie uzzināja šo lielisko ziņu!

KRĀ: Nevis kādi bagātnieki, augstmaņi un karaļi!

mamma: Jā, viņi arī neticēja savām ausīm un ļoti izbrīnījās. Kā mēs esam ieguvuši tādu godu paši pirmie uzzināt šo labo vēsti? Mēs taču esam tikai vienkārši un nabadzīgi gani!

– Bet kā mēs VIŅU atradīsim? – tie bija neziņā.

Eņģelis tiem atbildēja: – Jūs atradīsiet Bērnu, autiņos ietītu un silītē gulošu.

Pēc šiem vārdiem visas debesis iemirdzējās vareņā spožumā, un visu klajumu apgaismoja Dieva pulku spožais mirdzums. Tad gani ieraudzīja neskaitāmus eņģeļu pulkus un izdzirdēja brīnišķīgu dziedāšanu, kādu vēl nekad nebija dzirdējuši. Eņģeļu varenaiss koris dziedāja slavas dziesmas DIEVAM. Visa zeme aplusa, un Debesis noliecās, lai ieklausītos dziesmā.

KRĀ: Es atceros dziesmu, ko eņģeļi dziedāja! „Gods DIEVAM augstībā, un miers virs zemes, un cilvēkiem labs prāts,” – tā viņi dziedāja!

mamma: Tieši tā, bērni, skanēja šī dziesma. Bet tad pēkšņi atkal viss kļuva tumšs un kluss. Eņģeļu pulki atgriezās debesīs.

KRŪ: Tas ganiem noteikti bija lielisks piedzīvojums!

KRŪ: Es arī būtu gribējis to redzēt! Ko darīja gani?

mamma: Gani it kā atmodās no miega. Tas bija sapnis vai īstenība? Tad viņi nolēma: - Steigsimies ātrāk uz Betlēmi!

Nonākuši pie pilsētas vārtiem, viņi ilgi klauvēja, līdz sargs tiem atvēra. Gani iegāja pilsētā. Beidzot tie atrada meklēto vietu. Tur viņi sastapa Mariju un Jāzepu un mīļi uzlūkoja mazo, silītē gulošo Bērniņu.

– Kā jūs te tik daudzi gadījāties pašā nakts vidū? – brīnīdamies ganiem jautāja Jāzeps un Marija.

Tad gani pastāstīja par īpašo eņģeļu parādīšanos un to, ka eņģeļi tiem pavēstījuši par JĒZUS Bērniņa piedzimšanu.

– Šis Bērniņš ir PESTĪTĀJS, kuru mēs tā gaidījām! – priecīgi sacīja gani un lūgšanā pateicās

DIEVAM.

Tad gani devās projām un šo priecīgo vēsti stāstīja visiem, ko vien ceļā satika. Citi tiem ticēja, citi priecājās. Dažs šaubījās un sacīja: – Neko nevar zināt, tie gani vienmēr kaut ko izdomā.

Bet Marija šos vārdus, ko pavēstīja gani, paturēja dziļi savā sirdī. Vai tas nav brīnums – mans bērns ir DIEVA apsolītais PESTĪTĀJS! – viņa godbijīgi domāja. Marija lūdza DIEVU, lai VIŅŠ palīdz tai uzaudzināt Dēlu pēc VIŅA prāta.

KRŪ: Katra kārtīga mamma cenšas krietni audzināt savus bērnus, bet KRISTUS bija tik īpašs Bērns! Marijai bija uzticēts ļoti atbildīgs pienākums.

KRŪ: Redz, kā DIEVS neizvēlējās vis greznu pili JĒZUS bērniņa piedzimšanai, bet gan vienkāršu kūtiņu. Un par šo lielisko notikumu pavēstīja vienkāršiem, nabadzīgiem ganiņiem, nevis ķēniņiem un augstmaņiem!

KRŪ: Lai mums izdodas būt ar JĒZU kopā ne vien šajos svētkos, bet katru mīļu dieniņu, kuru dzīvojam! Priecīgus Ziemassvētkus!

UZDEVUMS • UZDEVUMS

ATŠIFRĒ BĪBELES TEKSTU NO JESAJAS GRĀMATAS!

"Jo mums ir piedzimis Bērns, mums ir dots Dēls.

valdība guļ uz Viņa kamiešiem. Viņa vārds ir:

_____ un _____

_____.

★ ♥ 🚚 🌙 📎 🌐 ✈️ 🚗 ☂️ 🏠 💧 ☎️ 🏠 🕒 ☀️ 🍇 ✎️ 📞 📎 🌨️ ✎️

A B D E Ē G I Ī J K L M N O P R S T U Ū V Ž

Pievienojies **10** dienu LŪGŠANĀM

No 7. līdz 17. janvārim, 2015.

TĒMA: Gara auglis manā dzīvē

Katrai lūgšanu dienai sagatavotie materiāli
pieejami www.adventisti.lv

www.TenDaysofPrayer.org